

Gerçek

**Kürt halkının
taleplerine sahip
çıkalım!**

3

Nisan 2011 / Sayı: 18

Devrimci İşçi Partisi'nin yayın organıdır.

Fiyatı: 1 TL

BOMBALANAN MISIR VE TUNUS DEVRİMLERİ!

Zulmü rüzgârlara savur!

Japonya'daki doğal afet nükleer bir felakete dönüşüyor, emperyalizm Libya'da saldırıyor, Türkiye'de kitaplar daha basılmadan yakılmaya çalışılıyor. Bir bir sıralandığında üzerimizde kara bulutların dolaştığını söylemek yadırgatıcı olmaz.

Ama bir de madalyonun öteki yüzü var. Tunus'ta üniversite mezunu seyyar satıcı genç Muhammed Buazizi yoksulluğa, işsizliğe ve paranın diktatörlüğüne karşı bedenini ateşe verdiği bu yana devrimin ateşi sönmemek bilmiyor. Tunus'ta ve Mısır'da diktatörlükleri deviren Arap devriminin ateşi Arap dünyasının yoksul kitlelerinin isyanıyla harlanıyor, devrimin sıcaklığı bizim topraklarımızı da ısıtıyor.

Sadece madalyonun olumsuz yüzüne bakmak çok yanlış olur. Karamsarlık, umutsuzluk sınıf düşmanının en büyük besin kaynağıdır. Şimdi kara bulutları devrimin rüzgârıyla dağıtmanın zamanıdır.

Bizi bekleyen depremler, çevre felaketleri, susuzluk ve açlığa karşı mücadeleye şimdiden başla! Emperyalizme karşı ayağa kalk! Türklerin ve Kürtlerin yaşadığı toprakların NATO'nun saldırı üssü olmasına karşı çık!

Kitaplar mı yakılıyor, insanlar mı susturuluyor? Sinme! Bir zalimden korkup öbürüne sığınma!

İşçilerin ve ezilenlerin kendi bağımsız cephesini kur! Güçlerini emek ve özgürlük cephesinde toparla!

8 Mart'tan emekçi kadınların çılgını, Newroz'da yükselen mazlum Kürt halkının haykırışını, Metal işçisinin grev kararlılığını, Türkiye'nin tüm işçilerinin, işsizlerinin ve gençlerinin öfkesini 1 Mayıs meydanlarında birleştir!

Bu mücadelede ihtiyaç duyduğumuz gücü Buazizi'nin yakıtı devrim ateşinden alacağız!

**Metal işçisi
grev kozunu
kullanıyor! 6**

Seçimlerde üçüncü cepheyi bağımsız adaylar oluşturacak

Gazetemiz yayına hazırlandığı aşamada seçimlere bağımsız adaylar etrafında oluşturulacak bir blokla girilmesi yönünde atılan adımlar son aşamalarına gelmiştir. Henüz adaylar isim isim belirlenmemekle birlikte egemen sınıfların bağrındaki çatışmalar da taraf olmadan emekçilerin ve ezilenlerin cephesini yaratma fikri ve hedefi genel kabul görmüş durumdadır.

DİP'in başından itibaren aktif olarak yer aldığı bu girişimde BDP'nin yanı sıra ESP, SODAP, SDP, Sosyalist Parti, TÖP, SBH, SGPH, Türkiye Gerçeği, DÖH, İC ve Köz yer alıyor. Blokun genişlemesi için çabalar sürüyor. Sosyalist solda ÖDP ve TKP kendi başına seçime girme kararı verirken EMEP'le görüşmeler devam ediyor. Halkevleri ise doğrudan bir seçim tavrı belirlemeden kitlesini serbest bırakacağını belirtiyor.

Üçüncü Cephenin seçim ayağı olmayı hedefleyen, Emek ve Özgürlük Bloku olarak adlandırılan bu ittifak Türkiye'nin içinden

geçtiği süreçte çok önemli bir yere oturuyor. Seçimler Türkiye'deki siyasal saflaşmanın tüm boyutlarıyla gözler önüne serileceği bir dönem olacak. Bu saflaşmada doğru tutum almak, ancak saflaşmayı olması gereken yöne çekmeye çalışarak mümkün olabilir. Çünkü gerek İslamcı sermayenin partisi AKP, gerekse de başta CHP olmak üzere Batıcı-laik burjuvazinin partileri varolan gerçekliği kendi çıkarları doğrultusunda çarpıtıyor. Sosyalistlere ise işçi sınıfı ve ezilenler ile sermayeyi saflaştırma görevi düşüyor.

AKP, bu seçimlerde kesin birinci parti olacağını, Türkiye'yi bir AKP iktidarı dönemi daha beklediğini söylüyor. Propagandasını buna dayandırıyor. Daha önce mağdur rolü oynamayı pek seven AKP bu sefer kudretli ve güçlü bir görüntüyü tercih ediyor. Güçlünün yanında ol mesajı veriyor.

Başını CHP'nin çektiği tarafta ise AKP karşıtlığı en önemli söylem olarak karşımıza çıkıyor. Geçmişte olası AKP iktidarına yöne-

lik felaket senaryoları üretme ve laiklik elden gidiyor propagandasıyla oy toplama yöntemi kısmen terk edilmişe benziyor. Kılıçdaroğlu vaatlere dayalı bir yaklaşımla sempati ve oy toplamaya çalışıyor.

Temelleri burjuvazinin iç savaşında yatan bu hesaplamada taraf olmak emekçi kitlelerin siyasetle en çok ilgilendiği bir seçim dönemini daha heba etmek anlamına gelecektir. Şimdiden söylemek gerekir ki burjuvazinin bir kanadından yana taraf olmaktan kaçınmak TKP ve ÖDP'nin yaptığı gibi seçimlere ayrı girmekle mümkün değildir. Siyasi söylemi sadece AKP karşıtlığı üzerinden kurmak kitleleri dolaylı olarak CHP'ye oy vermeye çağırarak anlamına gelmektedir. Geçmiş deneyimler taban CHP'ye yöneldiği için sosyalist partilerin üye sayılarından bile az oy aldığı örneklerle doludur. Halkevleri'nin yaptığı gibi "kitleyi serbest bırakmak" ise solda CHP'yi desteklemenin en klasik ve bilinen formülüdür.

Yapılması gereken, seçimlerde en açık ifadesini bulacak ama seçimler sonrasında da hesaba katacak bir mücadele cephesi inşa etmektir. Emek ve Özgürlük Bloku uğruna yapılan çalışmaların temel noktası budur ve bu yüzden umut vericidir. Bağımsız adaylarla sadece Kürt halkının temsilcileri değil işçi sınıfının çıkarlarını savunacak sosyalist isimler de meclise taşınacaktır. AKP'ye karşı olmaktan başka bir perspektifi olmayanlar için bunun pek bir anlamı olmayabilir. Ancak işçi mücadelesini yükseltmeyi ve Kürt halkıyla bütünleştirmeyi önüne koyan bizler için meclis kürsüsünü bu dava için kullanacak tek bir ismin bile önemi büyük olacaktır. Ama bundan da önemlisi tüm bir seçim dönemi boyunca bağımsız adaylar etrafında yürütülecek çalışmanın, burjuvazinin her iki kanadına karşı işçileri ve tüm ezilenleri emeğin ve özgürlüğün cephesinde birleşmeye çağırması olacaktır.

CHP'nin içi boş seçim vaatleri

Kemal Kılıçdaroğlu arkası kesilmeyen vaatlerle halkı kandırmaya çalışıyor. Gerçekte tek yaptıkları, AKP'den oy çalabilmek için, AKP'nin savunduğu fikirleri çalmak ve burjuvaziye, "AKP bugüne kadar sizin işinize gelen ne yaptıysa, biz de onlardan kopya çeker ayısını yaparız" demeye çalışmaktır.

Seçimler yaklaştıkça Kılıçdaroğlu CHP'sinden de vaat üstüne vaat yağmaya devam ediyor. Aslında söz konusu vaatlerin önemli bir bölümü, ne kaybederiz mantığıyla ortaya sürülen mesnetsiz sözlerden ibaret. Kılıçdaroğlu'nun ağzından bal damlıyor: Herkes özgür olacak, demokrasi gelecek, işsiz, yoksul kalmayacak. Peki bütün bunlar nasıl olacak? Hiç belli değil.

Gerçekte CHP'nin şu ana kadar açıkladığı vaatler arasında, geniş emekçi ve yoksul katmanları ilgilendiren iki somut söz var. Bunlardan birincisi askerlik süreleriyle ilgili. CHP meclis başkanlığına, gençlerin, isteğe bağlı şekilde ve maddi durumlarına göre, kademeli bedelli ve bedelsiz olmak üzere 21 günlük kısa süreli askerlik yapmasına ilişkin bir teklif verdi. Kılıçdaroğlu'da zorunlu askerliği 6 aya indirip, üniversite öğrencilerine yaz tatillerinde askerlik yapma olanağı tanımayan söz etti.

Genelkurmay'ın bedelli askerliğe ve askerlik süresinin kısaltılmasına çeşitli gerekçelerle karşı çıktığı biliniyor. Hiç de yeni olmayan bu öneriler daha önce AKP tarafından yapılmış ve TSK ile bu konu dolayısıyla bir kez daha karşı karşıya gelmelerine dahi yol açmıştı. CHP'nin, ordunun karşı çıktığı bir uygulamayı savunması, Batıcı-laik kanada yakın basın organları tarafından derhal bir "sivilleşme" girişimi olarak lanse edildi. Geçmişin darbe çığırtkanı CHP'si gitmiş, yerine "sivil" bir CHP gelivermişti.

Bu iddia tamamen bir çarpıtmaya dayanıyor. Kılıçdaroğlu'nun CHP'nin başına geçişi esas olarak, Batıcı-laik kanadın AKP'yi kısa dönemde darbe ve benzeri

yöntemlerle iktidardan indiremeyeceğini göreberek seçimlerde karşısına güçlü bir CHP çıkartma taktiğinin bir sonucuydu. Bu çerçevede Kılıçdaroğlu'nun, bir darbe hükümetinde başbakan olmayı hayal eden selefi Baykal'dan ayrılan bir imaj oluşturmaya çabalaması doğal. Bedelli ve kısalan askerlik vaadiyle hem AKP'nin kozunu elinden almış oluyor hem de milyonlarca genç için bir umut kapısı aralmış oluyor. Batıcı-laik kanadın baş unsuru olduğu unutulmaması gereken TSK'nın, CHP'nin böyle bir koz elde etmesinden rahatsız olacağını düşünmek için hiçbir neden yok. Ayrıca Kılıçdaroğlu bu uygulamayı, profesyonel bir ordunun kurulması gibi, TSK'nın da talep ettiği bir proje çerçevesinde savunuyor.

Kılıçdaroğlu'nun daha iş başına gelir gelmez dönemin Genelkurmay başkanıyla siperlerde poz verdiği, Kürt halkının mücadelesi karşısında devletin resmi söyleminin dışına çıkmamaya özen gösterdiği, CHP'nin kapılarının Ergenekonculara açıldığı hatırlanırsa, gerçekte eski çizginin devam ettirildiği, sadece görüntüde bir "sivilleşme" izlenimi yaratmaya çalıştıkları gerçeği daha iyi anlaşılacaktır.

Hem AKP, hem de CHP bedelli ve kısalan askerlik vaadini kullanarak halkın umutlarıyla oynamaktan başka bir iş yapmamaktadır.

CHP'nin ikinci önemli vaadini ise Aile Sigortası önerisi oluşturuyor. Buna göre yoksul aileler tek tek tespit edilecek ve ailedeki kadının hesabına, yoksulluk düzeylerine ve çocuk sayısına göre ayda en az 125, en fazla 600 TL yardım yatırılacak.

Bu da AKP'nin zaten yapageldiği sadaka dağıtıcılığına resmi bir kılıf uydur-

maktan başka bir anlam taşımıyor. AKP bu işi, yoksullara kömür veya gıda maddesi dağıtarak yapıyor. CHP'nin önerisi ise aynı sadaka dağıtma uygulamasını bir sisteme kavuşturarak aynı yardımdan nakdi yardıma dönüştürmenin ötesinde bir anlam taşımıyor. Sonuç olarak her iki parti de, işçi ve emekçileri sadakaya denk cüzi yardımlarla kendi yanlarına çekmeyi ve onları düzene muhtaç, uysal insanlara dönüştürmeyi amaçlıyorlar.

Bu sadaka dağıtıcılığı yoksulluğa bir çözüm getirmediği gibi bunun kronik bir sorun olmaya devam etmesi anlamına gelir. Yoksulluğun çözümü işçi ve emekçilere sadaka dağıtmak değil, herkese istihdam yaratmak ve ücretleri insanca yaşamaya yetecek düzeylerin üzerine çıkarmaktan geçiyor.

Kılıçdaroğlu ayrıca, taşeron çalışma

uygulamasını kaldıracıklarını iddia ediyor. CHP bu vaadinde ciddi olsaydı, iktidara geçmeyi beklemesi gerekmezdi. Bugünlerde İzmir'in üç CHP'li ilçe belediyesinde (Konak, Buca ve Bayraklı) işçiler taşeron uygulamasına karşı direniyorlar fakat CHP'lilerden taleplerine hiçbir yanıt alamıyorlar. Oysa İzmir'de CHP'li belediyeye taşeron uygulamasını kaldıracağını (aynen şimdi parti genel merkezinin de yaptığı gibi) vaat etmişti. Bu örnek CHP'nin ikiyüzlülüğünü açıkça gösteriyor.

Bunlar dışında CHP'nin işçilerin, emekçilerin, yoksulların ekonomik sorunlarına gerçekten çözüm getirecek hiçbir ciddi önerisi yok. Bütün somut sözleri, başta TÜSİAD olmak üzere patronlara, başta ABD olmak üzere emperyalistlere veriyor.

Kürt halkının taleplerine sahip çıkalım!

Şiar Rişvanoğlu

Kürt halkına layık gördüğünüz sadece taziye çadırları mı?

Kürt halkı Newroz'a bir bayram havasında hazırlanır. Terziler haftalarca gece gündüz çalışır. Çocuklar ilk bayramlıklarını giymenin heyecanı ile o gün sokaklara çıkar. Özellikle kadınlar sistemin verdiği giysilerle değil, kendi kültürlerini, kimliklerini, geleneklerini yansıtan kıyafetlerle meydanları doldurur. Yağmura, çamura aldırmadan halaylar çekilir, hep bir ağızdan şarkılar türküler söylenir. Newroz alanlarında yaşanan sadece bir bayramın coşkusu da değildir. Bu coşku bir yandan da, bugüne kadar bu halkın uğradığı baskılara ve zulme rağmen yılmadan yorulmadan yürüttüğü mücadelenin onuru, mücadelede yaşamını yitiren evlatlarına duyulan

na dikildiği panzer ile, grev çadırları, direniş çadırları yıkılan, Kızılay meydanına sokulmayan işçilerin önüne barikat kuran, tazyikli su sıkılan panzerler de aynı.

Kürt halkı şimdi, kendi temsilcilerinin bu kahramanca tutumlarını kitlesel bir mücadele ile süreklileştirmeye hazırlanıyor. Newroz kutlamalarında iktidarın tavrı ve yaşanan gelişmeler karşısında BDP ve Demokratik Toplum Kongresi (DTK) ortak bir basın toplantısı düzenleyerek sivil itaatsizlik eylemlerine başlayacaklarını ve talepleri yerine getirme doğrultusunda somut adım atılana kadar da meydanları boşaltmayacaklarını açıkladı. Sivil itaatsizlik eylemlerinin dört somut talebi var:

anadilde eğitim, siyasi tutukluların serbest bırakılması, %10 olan seçim barajının düşürülmesi, askeri ve siyasi operasyonların derhal durdurulması. Diyarbakır'da süresiz oturma eylemi ile başlayan sivil itaatsizlik eylemi, bazı yerlerde kurulan Demokratik Çözüm ve Barış çadırları ile, sıralanan talepler çerçevesinde yapılacak yürüyüşler ve oturma eylemleri ile devam edecek.

lan saygı ve özgür bir yaşam özlemiyle mücadele etme kararlılığından ileri gelir. İktidar da her yıl, en azından bazı kentlerde, gösterilere çoluk çocuk demeden panzerleri ile, tazyikli su ve gaz bombaları ile saldırır. Kürt halkının mücadele ederek kazandığı bu günü, bir bayram coşkusu içinde kutlamasına, taleplerini ifade edip sözünü söylemesine tahammül edemez.

Devletin bu saldırıları, bu yıl karşısında Sebahat Tuncel'in Silopi emniyet müdür yardımcısının yüzüne inen tokadı ve BDP Batman milletvekili Bengi Yıldız'ın elindeki taş ile sembolleşen karşılıklar buldu. Tuncel'in tokadı sadece gazda boğulan çocuklar için değil, aynı gazdan, aynı tazyikli sudan, aynı cop-tan nasibini alan Tekel işçileri, kamu emekçileri ve öğrenciler için de indî zulmün yanığına. İçeride BDP'li milletvekilleri ve belediye başkanlarının olduğu sırada Demokratik Çözüm ve Barış çadırına yapılan saldırının ardından, Bengi Yıldız'ın eline aldığı taşla karşı-

Onlar duymaz, biz kulak verelim

Tayyip Erdoğan, davulun sesi uzaktan hoş gelir misali, Tahrir meydanına selam göndererek Mübarek'in Mısır halkının taleplerine kulak vermesi gerektiğini söylemişti. Yıllardır milyonları ile Diyarbakır'da, Batman'da ve bir dizi başka kentin her bir köşesinde meydanları dolduran Kürt halkının ise bugüne kadar sesini duymadı. Sesini duysa dilini tanımadı. Taleplerine kulak vermedi. Bugün Kürt halkı, bir kez daha kararlı bir şekilde mücadeleye soyunduğunu, sesini duyurana ve somut bir adım atılana kadar alanlarda olacağını ilan etti. Arap devriminin rüzgârı önümüzdeki günlerde Diyarbakır'da esecek gibi görünüyor. İktidar bu kez bu sesi duyacak mı, göreceğiz. Ama biz, işçi sınıfının ve ezilenlerin birliği için, halkların kardeşliği için, burjuvazinin karşısında emek ve özgürlük güçlerinin alternatifini örnek için Kürt dostlarımızın sesine kulak verelim, Kürt halkının taleplerine sahip çıkalım.

Densiz tepkiler

Sebahat Tuncel'in Silopi'de polise tokat atması için Tayyip Erdoğan "densizlik" dedi. Bahçeli daha da ileri gitti ve "o eller kırılacak" dedi. İlk anda haklı gibi mi geliyorlar size? Peki geçmişte yaşananlara bir bakalım:

- Daha dokuz ay önce, 2010 Haziran ayında, BDP Şırnak milletvekili Sevahir Bayındır, bir gösteride polis panzerinin doğrudan doğruya kendisi üzerine kasıtlı biçimde basınçlı su sıkılması sonucunda önce baygın biçimde hastaneye kaldırılmış, sonra bacağının kırık olduğu anlaşılmıştı. Altı ay yattı. Meclis'e döndüğünde de kürsüden koltuk değneklerini göstererek "bu benim TC kimlik numaram" dediği ünlü konuşmasını yaptı. Bu polis saldırısı Bayındır'a hangi kentte yapıldı dersiniz? Silopi'de! Şimdi Sebahat Tuncel aynı şehirde tamamen aynı türde bir basınçlı su ve biber gazı saldırısıyla karşı karşıya kaldığında kuzu kuzu duracak mıydı? Yoksa kendisini kaybetmesi anlaşılabilir miydi?

- Sebahat Tuncel'e böylesine tepki gösterenler, bundan tam 17 yıl önce, 3 Mart 1994'te DEP milletvekillerine mecliste polisin yaptığı muameleyi hatırlasalar iyi ederler. Düzen partilerine mensup milletvekillerinin oylarıyla dokunulmazlıkları kaldırılan DEP'li vekiller polis tarafından neredeyse sille

tokat, canilere bile uygulanmayacak tarzda bir muamele ile gözaltına alınmıştı. Birkaç yıl önce yitirmiş olduğumuz Orhan Doğan'ın bir polis memuru tarafından nasıl boynundan kedi yavrusu gibi tutularak polis otosuna götürüldüğü hâlâ hatırlarda. Kürtlere yapılan bu aşağılamayı hatırlamadan ne Sebahat Tuncel'in tepkisini anlayabilirsiniz, ne de verdiğiniz tepkiler anlamlı olabilir.

- Geçmişte AKP milletvekilleri karakol basıp polis dövdüğünde de Erdoğan "densiz" dedi mi? Bahçeli "o eller kırılmalı" dedi mi? Bazı AKP milletvekillerinin polise düpedüz dayak attığı kayıtlarda, ama en çarpıcı olay 2004'te Van'da yaşanan. AKP Van milletvekili Mustafa Bayram, karakol basarak gözaltında olan oğlu Hamit Bayram'ı kaçırdı. Bu olay öyle basit bir anlık hiddet ürünü değil. Söz konusu olan resmen haydutluk! Erdoğan'ın bu ve benzeri vakalarda kendi milletvekillerine "densiz" dediğini duyan var mı?

Kürdü dayaklık zanneden kendine çeki düzen versin! Köprünün altından çok su aktı. Eğer böyle olayların yaşanmasını istemiyorsa, polis de kendine çeki düzen versin!

Nihayet, Bahçeli de kendine gelsin. "El kırmak" ne demek? Haddinizi bilin!

Kürt halkı ve onun değişik düzeydeki temsilcileri 15 Mart'tan beri Diyarbakır (Amed), Batman, Van gibi metropoller başta olmak üzere birçok yerde "Demokratik Çözüm Çadırları/ Barış Çadırları" adıyla çadırlar kurdu. BDP öncülüğünde kurulan bu çadırlara DTK, MEYADER, TUHAD-DER, TUHAD-FED, KURDİDER, DYG, DÖKH, Göç-Der, Köy Komünleri, Mahalle Meclisleri, Kent Meclisi, Belediye Başkanları, belediye meclis üyeleri gibi çok sayıda kurum ve kuruluş temsilcileri de destek verdi. Bilindiği gibi Mart ayında 16 Mart Halepçe Katliamı, 21 Mart Newroz Bayramı gibi önemli gündemleri olan Kürtler için siyasi atmosfer bu sene de 28 Mart Newala Qesaba ("Kasaplar Deresi"): Bu coğrafyada ilk toplu mezarın ortaya çıkarıldığı bölgeye verilen ad) yürüyüşünün eklenmesi ile daha da yoğunlaşmıştı. Kürt halkı bu sembolik çadırlarda kitleler halinde geceli-gündüzlü nöbet tutarak şu dört talebi dile getiriyor: Askeri ve siyasi operasyonların durdurulması, tutuklu Kürt siyasetçilerin serbest bırakılması, anadilde eğitimin kabul edilmesi ve seçim barajının düşürülmesi.

Görüldüğü gibi son derece meşru olan bu taleplerin kabul edilmesi ya da değerlendirilmesi bir yana, taleplerin dile getirildiği ve yasal prosedüre uyularak kurulmuş olan çadırlar, adeta muazzam coşkulu geçen Newroz'un intikamını alırcasına hemen birkaç gün sonra her yerde gazlı, bombalı, panzerli operasyonlarla çok sert bir biçimde dağıtıldı. Bu saldırılarda yüzlerce insan yaralandı, yine yüzlercesi gözaltına alındı.

Bunların sadece birini BDP Batman yöneticisi Şerif Çakar şöyle anlatıyor: "Gece sokakta kalan çocukların bazıları ateş etrafındaydı. Bir anda çocukların 'Baskın' sesini duyduk. Polislerin sert hareketleriyle karşılaştık. Herkesi yere yatırdılar. Yüzümü yere bastırdılar, kafama sert bir darbe geldi. Baskın 90'lı yılların dönemini anımsatıyordu. Çadırdaki birçok kişiyi tartakladılar, tehdit ve hakaretlerle karşılaştık. Spor ayakkabılarını, minderleri ve örtüleri bile yırttılar. Masa, sandalye ne varsa kırdılar. Çadırı da, parçalayıp söktüler. Öylece bakakaldık." Bu ne şiddet bu celâl? Sanki savaş esnasında silahlı düşman kuvvetlerine saldırıyorlar. Saldırdıkları insanların başında "barış anneleri" diye anılan savaşta öldürülmüş çocukların (gerillaların) anneleri ve yine çoğu yakınlarını ya sıcak çatışmada, ya faili meçhullerde kaybetmiş kadınlar, çocuklar, gençler var. Üstlerindeki şallar, battaniyelerden başka "teçhizatı", ayaklarındaki spor ayakkabılardan başka "savaş kıyafeti", dillerindeki barış ve "demokratik çözüm" taleplerinden başka "silahlı" olmayan insanlara reva görülen muameleye bakın: biber gazı, gözyaşartıcı bomba, dayak, cop, hakaret, tehdit, üstüne bir de gözaltı, hatta yetmedi bazılarında da cezaevi.

Peki bu vahşet tablosuna açılım hayalleriyle kitleleri yıllardır kandıran AKP'den ve onun sağlı-sollu yağdanlıklarından bir tek sözcük olsun kınama, ayıplama var mı? Tabii ki hayır! Onlar çocuklara, bebekli kadınlara dahi gaz bombası atıldığı için çileden çıkan Sebahat Tuncel'in tokadı ile, elinde hem de atmadığı bir parça taşla roketatar muamelesi yapılan Bengi Yıldız'la uğraşadursun. MHP'yi anlatmaya gerek yok ama pek sosyal ve pek demokrat "Siperlerin Gandisi" Kılıçdaroğlu Beyoğlu'nda gazetecilere verdiği bir yemekte ne demiş: "Olmadı". Ama merak etmeyin vahşet tablosunu yaratan polise ya da sadece hasım olduğu için bile olsa AKP'ye değil, Sebahat Tuncel'in kendisine! Olmadı ha? ABD büyükelçisine güllerle beraber garanti vermek oldu ama. TÜSİAD İstişare Kurulu'nda sermayeyi rahatlatmak da oldu. Emperyalizmin Libya saldırısına karşı çıkmak bir yana "bize çirak rolü verdiler" diye hayıflanmak da oldu! Japonya'daki felaketten sonra bütün dünya nükleer karşıtlığı ile çınlarken "Nükleer santral konusunda ihale yapılmaması bizim önümüzdeki en ciddi sorun olarak duruyor" diyerek uluslararası nükleer tekellerine göz kırpmak da oldu!

Olmamışmış! Sormak lâzım sizin otel lobilerinde, irtibat bürolarında iş takibinde koşan vekilleriniz, Buca Belediyesi örneğindeki gibi taşeronlarla kolkola işçileri sömüren, perişan eden, işten atan belediye başkanlarımız bir kez bile BDP'liler gibi kitlelerin içine girme cesareti gösterebilmiş mi? Sormak lâzım siz de barış anneleriyle, kadınıyla, çocuğuyla, genciyle, seçilmişleriyle, işçisiyle, işsizleriyle Kürt halkına tıpkı AKP gibi, MHP gibi sadece taziye çadırlarını mı layık görüyorsunuz? Kürt dostlarımızın deyişleriyle: "Edi Bese! Yeter Artık!"

O çadırları yıkabilirsiniz, yıkılmasını savunabilirsiniz. Ama o annelerin, o kadınların, o gençlerin yüreğinden, dilinden esen, enternasyonalistlerin de katıldığı onurlu barış ve halkların kardeşliği rüzgârı elbet bir gün uşaklığını yaptığımız sermayeyi, poz verdiğiniz siperlerinizle, TÜSİAD'ımızla, MÜSİAD'ımızla başımıza yıkacak!

Asıl o zaman "olmadı" dersiniz! Biz de "oldu"!

Arap dünyası sarsılmaya devam!

Türkiye kendi stratejik çıkarlarını korumak ve Kıbrıs'ın kuzeyini sömürgeleştirmek için adaya çıkmıştır. Bu gerçek yakın zamanda bizzat Başbakan Erdoğan tarafından da itiraf edilmiştir. Erdoğan Kıbrıs'ta stratejik çıkarları olduğunu, Yunanistan'ın adada ne işi varsa Türkiye'nin de aynı sebeple orada olduğunu açıklamıştır.

Yemen

Zulüm işe yaramıyor

Yemen'de iki aydan uzun bir süredir Ali Abdullah Salih rejimine karşı başkaldırıları sürdüren kitleler, 18 Mart Cuma günü en büyük gösterilerden birini gerçekleştirdiler ve Arap devrimleri başlayalı beri en büyük katliamlardan birisiyle karşı karşıya kaldılar. Tağyir Meydanı'nda yapılan gösteriler sırasında keskin nişancıların damlardan açtığı ateş nedeniyle aralarında çocukların da olduğu en az 46 kişi hayatını kaybetti.

Bu katliam dahi Yemenli kitlelerin azmini ve cesaretini kıramadı. Fakat rejimin cesareti kırılmaya başlamış durumda. Devlet içerisinde bölünmeler yaşanıyor ve ordunun büyük bölümü diktatör Salih'in karşısına geçmeye başladı. Bunlar arasında ülkedeki en etkili

isimlerden ve ülkenin en zenginlerinden birisi olan, geçmişte Salih'in kirli işlerini görmüş Ali Muhsin el Ahmer de var. Salih'in yerine göz diken Ahmer'in amacına ulaşması durumunda Yemen'de pek az şeyin değişeceği açık. Fakat Yemenli kitleler böyle göstermelik değişikliklere kanacak gibi görünmüyor.

Bahreyn'deki isyanı bastırmak için bu ülkeye asker gönderen Suudi Arabistan aynı adımı Yemen için de atmak istiyor fakat ordunun önemli bölümünün Salih'e sırt çevirmiş olması bu seçeneği gündemden düşürüyor. Giderek sıkıştığını gören Yemen rejimi ve emperyalizm güvenli bir çıkış yolu bulma arayışında.

Bahreyn

Suudi gericiliği yüzünü gösterdi

Basra Körfezi'nin ada ülkesi Bahreyn'deki mücadele yepyeni bir evreye girdi. Kral ve veliaht, Kahire'deki Tahrir Meydanı eylemlerinden esinlenerek başkent Manama'da İnci Meydanı'na kamp kuran büyük kitlelerle haftalarca pazarlık ettikten sonra hat değiştirdi. Altı ülkenin üyesi olduğu Körfez İşbirliği Konseyi adına Suudi Arabistan ordusu 1000 kişilik bir güçle, kralın çağrısı üzerine Bahreyn topraklarına girdi. Onu Katar ve Birleşik Arap Emirlikleri orduları izledi. Aynı anda, kral ülkede olağanüstü hal ilan etti. Rejim, aralarında sivil polisinden paralı askerine çeşitli unsurların bulunduğu, kendisine bağlı

birtakım güçleri göstericilerin üzerine saldırttı.

Körfez İşbirliği Konseyi'nin nasıl karşı-devrimci bir ittifak olduğu bu olayla iyice berraklık kazandı. Tabii, bu gericiliğin merkezinde de Suudi Krallığı var. Ama Katar ve Birleşik Arap Emirlikleri'nin sadece Bahreyn'de mücadeleyi bastırmaya gitmekle yetinmediğini, Libya'ya karşı açılan emperyalist savaşın yardımcı rolüne soyunan ülkeler olduğunu da hatırlamak gerekiyor. Arap devrimi tek tek ülkelerden başladı ama bölgesel bir dinamığe uygun biçimde geliyor.

Tunus

Kazbah yeniden canlanıyor

1 Nisan Cuma günü Tunus'un başkentinin Kazbah Meydanı yeniden devrimci gençlerin eylemine tanık oldu. Gençler, devrimin durduğunu, hükümetin şu ya da bu bakanı görevinden almak dışında hiçbir şey yapmadığını, ekonomik durumun iyileşmediğini, işsizlik sorununun çözülmekten uzak olduğunu ileri sürerek devrime sahip çıktılar. Görevine henüz gelmiş olan yeni İçişleri Bakanı'nın polisi gösteriye saldırdı. Kazbah Meydanı, yeniden bir savaş günü yaşadı.

Mısır

Müslüman Kardeşler düzenin yanında

Mısır'da yönetimi elinde tutan Yüksek Askeri Konsey'in inisiyatifiyle 19 Mart'ta referandumuna sunulan anayasa değişiklikleri, %77 "Evet" oyuyla kabul edildi. Mübarek'in devrilmesi sırasında kitlelerden yana görünerek düzeni yeniden sağlam, ABD'nin "düzenli geçiş" stratejisini uygulama olanağını eline geçiren, ordu, bu yönde önemli bir kazanım elde etmiş oldu. Sonbaharda devlet başkanı seçimi ve parlamento seçimleri yapılacağını duyurarak düzenin restorasyonu için öngörüldüğü takvimi de açıkladı.

Öte yandan referandumda "Evet" oylarının yüksekliğini yalnızca daha bir buçuk ay önce Mübarek'i deviren kitlelerin orduya duyduğu güvene atfetmek hata olur. Ordu, referandumuna sunulan değişikliklerin kabul edilmemesi halinde, kendisi geçici bir anayasa hazırlayarak yürürlüğe koyacağını duyurmuştu. Dolayısıyla ordunun dayattığı değişiklikleri reddetmek tek başına bir çıkış yolu sunmuyordu. Ayrıca, düzenle işbirliği içinde hareket eden Müslüman Kardeşler'in, seçimlerin henüz kendisi en güçlü örgüt iken erkenden yapılması amacıyla dini saiklere hitap ederek "Evet" çağrısı yapması da sonuç üzerinde etkili oldu.

Buna karşın, Mısır'da karşı-devrimin inisiyatifi ele geçirdiğini düşünmek doğru ol-

mayacaktır. Mısırlı işçi ve emekçiler, orta sınıfların da katılımıyla Mübarek'i devirdikten sonra yerlerine oturmazlar. Daha ziyade orta sınıflar evlerine dönerken onlar mücadelelerine devam ettiler. Bu sayede, Mübarek'in gitmeden önce atadığı Ahmed Şefik başbakanlıktan istifa etmek zorunda kaldı. Hemen ardından İskenderiye'de kitleler, gizli polisin eski rejimde üstlendiği kirli rollere ilişkin belgeleri yaktığı dedikoduları üzerine Mısır'ın MİT'ine ait binayı bastılar. Bunun üzerine başta Kahire olmak üzere diğer şehirlerde de istihbarat binaları basıldı. Yok edilmeye çalışan pek çok belgeye erişildi. Bunlar arasında, devrime katılmış görünen Müslüman Kardeşler'in Mübarek rejimiyle işbirliği yaptığına dair belgeler de vardı.

Ordunun grevleri bastırma yönündeki pek çok çabası da sonuçsuz kaldı. Yönetimi devrildikten sonra birkaç gün içinde grevlerin yasaklandığı yönünde yayınladığı kararname, yeni grev dalgasıyla pratikte geçersiz kılındı. Mart ayı boyunca da grevler ve Mübarek yanlısı rektörlerin gitmesi talebiyle çeşitli üniversitelerde işgaller devam etti. Referandumdan sonra ordu grev yapanlara hapis cezası öngören yeni bir kararname yayınladı. Ancak mücadele halindeki Mısırlı işçilerin bu karara rağmen grevlere devam etme ola-

sılığı yüksek. Mısır işçi sınıfının şu anda en zayıf noktası, mücadelesine önderlik edecek siyasi bir aygıtın henüz oluşmamış olması. Bir süre önce kendi bağımsız sendikalarını kurduklarını duyuran ulaşım işçileri başta olmak üzere çeşitli sektörlerden işçiler arasında belirli bir taban elde edecek gibi görünen yeni bir Demokratik İşçi Partisi'nin kurulması yönündeki çağrı bu sorunun çözülmesi yönünde önemli bir adım olabilir. Bu parti devrimi ileri götürecek bir programa sahip olmasa da, mücadele halindeki işçilerin kendi siyasi partileri etrafında toplanmaları, devrime önemli bir ivme kazandırabilir.

Mısırlı kitleler 1 Nisan Cuma günü, amacı "devrimi kurtarmak" olarak açıklanan bir gösteride yine Tahrir Meydanı'nda toplandılar. On binlerce insanın toplandığı meydan "Mareşal, Mareşal, meşruiyet Tahrir'de" sloganıyla çınladı. Sloganda sözü edilen "Mareşal", Mübarek'in düşüşünden bu yana ülkeyi yönetmekte olan Yüksek Askeri Konsey'in başındaki Mareşal Tantavi. Mısırlı devrimciler son dönemde anlamlı hiçbir şey yapılmadığını ileri sürerek, Tahrir'de kalabalığa ateş ederek insan hayatı alanların ve yolsuzluklara karışmış olanların yargılanmasını, başkanın yetkilerinin kısıtlanmasını, rejimin Mübarek'in partisi Ulusal Demokratik Parti sorumlularından arındırılmasını talep ediyorlar. Göstericiler Mısır bayraklarının yanı sıra halkı ayaklanan öteki Arap ülkelerinin bayraklarını da taşıyorlardı.

NATO'nun Libya'da ne işi var?

NATO, ABD'nin öncülüğündeki emperyalist koalisyonun askeri gücü olarak Libya'ya yapılan müdahalenin komutasını aldı. NATO'nun Libya'da daha fazla kan dökülmesini önlemek için orada bulunduğu söyleniyor. Oysa gerçekler böyle değil.

1. NATO, Tunus'la başlayan ve Mısır'la devam eden ve adım adım genişleyen Arap devrimini kontrolü altına alabilmek için saldırmaktadır. Libya'ya emperyalist saldırı Arap devriminin bugünkü kaleleri Tunus ve Mısır'ın tam ortasına gerici bir kama sokmak amacıyla gerçekleştirilmiştir.

2. Ne Libya halkı, ne sivil ölümleri emperyalistlerin umurunda değildir. Bahreyn'de emperyalizmin sadık dostu Suudi askerlerinin desteğiyle öldürülen siviller de, Yemen'de damlardan açılan ateş sonucu 52 sivilin öldürülmesi de emperyalistlerin umurunda olmamıştı. Gerçek, emperyalistlerin sivillerin ölümünü bahane ederek kendi çıkarlarını kollamak üzere Libya'ya saldırması ve her zaman olduğu gibi ağır bombardımanda askerlerin yanında çok sayıda sivil de öldürmesidir.

3. Kaddafi rejimi, halkını ezen ve tek adam diktatörlüğüne dayalı bir yönetimdir. 2003'te yaptığı dönüşten sonra Kaddafi ABD emperyalizmiyle barışmış, Avrupa emperyalizminin de sevgilisi haline gelmişti. Sorun, Kaddafi'nin güvenilmez, ne yapacağı belli olmayan bir lider olmasıdır. Oysa emperyalizm Tunus ve Mısır'a müdahale için kendine biat edecek bir önderlik aramaktadır. Bingazi'de kurulmuş Geçici Konsey'in ("Meclis-i İntikali") böyle bir önderlik vadedinde bulunmuş olması çok yüksek bir olasılıktır.

Emperyalizm sadece Arapların değil dünyanın tüm emekçilerinin ve ezilenlerinin baş düşmanıdır. Emperyalizmin bir halkı kurtarmak yalanı ile askeri operasyon düzenlediği her örnekte sonuç daha büyük katliamlar olmuştur. Yugoslavya, Afganistan, Irak ilk akla gelenler. Libya'da şimdiden siviller emperyalist bombaların altında can vermektedir. İşçi sınıfı ve ezilen halklar için Libya'da ve her yerde emperyalistlerin yenilgisi için mücadele etmek dışında bir seçenek yoktur.

Türkiye'nin Libya'da ne işi var?

"Şimdi bize basın mensupları soruyor. NATO Libya'ya müdahale etmeli midir? Böyle bir saçmalık olur mu yahu? NATO'nun ne işi var Libya'da? NATO mensubu olan ülkelerden birine herhangi bir müdahale yapılması halinde böyle bir şeyi gündeme getirebilir. Bunun dışında Libya'ya nasıl müdahale edilebilir? Türkiye olarak biz bunun karşısındayız, böyle bir şey konuşulamaz, düşünülemez!" (Tayyip Erdoğan, 28 Şubat 2011)

"Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, Libya'ya düzenlenen operasyonun komuta ve

kontrol sisteminin tamamıyla NATO tarafından üstlenilmesi gerektiğini söyledi." (Cumhuriyet, 24 Mart 2011)

AKP hükümetinin Libya konusunda çizdiği zikzaklar herkesin başını döndürdü. Önce NATO'nun müdahalesine karşı çıkar gibi yaptılar daha sonra işi emperyalist müdahalenin komuta üssünü İzmir'e kurmaya kadar vardırıdılar. Güya Türkiye, Libya'daki dönüşümün insani yanlarını ön plana çıkarıyor. Emperyalizmin savaş uçakları bomba atar ve insanları katlederken, Türk F-16'ları "koruma" görevi için havalanıyor; Türk Silahlı Kuvvetleri'nin donanması Kaddafi'ye silah ambargosunu denetlemek için Libya açıklarındaki yerini alıyor.

Erdoğan, Libya halkına silah doğrultmamacı olduğunu söylemişti. Ama meclisten geçirilen tezkere ile emperyalistlerin doğrulttukları silahın karşısında Libya'nın elini kolunu bağlamak Türkiye'ye düştü. Erdoğan daha önce olduğu gibi Libya konusunda da tribünlere oynayarak sempati toplamak istedi. Ancak hayatın gerçeklerine teslim oldu. Hem emperyalizme hem de Arap halklarına aynı zamanda dost olamazsınız. Nitekim emperyalistler Libya'ya aç kurtlar gibi saldırırken Türkiye'yi masanın dışına atıverdiler. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi Libya'ya yaptırım kararı (askeri yaptırımlar dahil) almaz Fransa Paris'te bir uluslararası konferans düzenledi. Bazı Arap ülkeleri de dahil 22 ülkenin katıldığı toplantıya Türkiye davet edilmedi.

Erdoğan Libya'nın kaynaklarının peşkeş çekilmesine karşı çıkmıştı. Meğerse kastettiği Türkiye'ye pay vermeden başkalarına peşkeş çekilmesiniymiş. Türkiye Mütteahhitler Birliği Başkanı Erdal Eren'in bir demeci her şeyi çok iyi açıklıyor: "Türkiye için en büyük kayıp bölgedeki iş potansiyeli. Yılda 4-5 milyar dolarlık iş aldığımız bir ülkeden söz ediyoruz. Bombalayan ülkeler, Libya'ya demokrasi getirdikten sonra harcadıkları silah paralarını alana kadar iş yapacaklardır. Bu durumda acaba ihaleleri ABD'li ve Avrupalı şirketler alacak da biz onların taşeronu mu olacağız?" Türkiye'nin Libya'ya yapılan emperyalist müdahalede üstlendiği taşeronluk Eren gibi patronlara derin bir nefes aldırmasıdır.

Türkiyeli işçi ve emekçilerin değil, Başbakan Erdoğan'ın ve temsilciliğini yaptığı patronların çıkarları emperyalist müdahaleden yanadır. İşçi ve emekçiler Libya'da emperyalist saldırganlığa karşı çıkmalı, Türkiye'nin üs olarak kullanılmasını reddetmeli ve Türkiye'nin NATO'dan çıkması için mücadele etmelidir.

DİP Politbürosu: Arap devrimini savunmak için emperyalist saldırıya karşı çık!

Libya'ya yönelik emperyalist saldırının ardından Devrimci İşçi Partisi Politbürosu bir bildiri yayınlayarak emperyalist saldırıya karşı çıkma çağrısı yaptı. Emperyalist saldırıyı Tunus ve Mısır devrimlerinin tam ortasına sokulmuş bir kama olarak değerlendiren bildiride emperyalizmin yalanları bir bir teşhir edildi. Bildiride "insani yardım" ve "hava operasyonu sınırlı müdahale" söyleminin yalan olduğu ve isyancı güçlerin taşeron olarak kullanıldığı bir kara savaşı ile "barış gücü" adı altında yeni bir emperyalist işgalin gündeme gelebileceğine dikkat çekildi. Türkiye'nin bu süreçte emperyalizmin yanında yer aldığı ve bunun Türkiye'nin egemen sınıflarının emperyalist Batı ile bütünleşme stratejisinden ileri geldiği vurgulandı.

DİP Politbürosu'nun açıklamasında Libya'da gelişen iç savaşı Arap devriminin ya da isyanlarının doğrudan devamı olarak gören anlayışların yanlışlığına dikkat çekiliyor: "Tunus ve Mısır devrimleriyle başlayan Arap Devrimi yürüdüğü yolun başındadır ve dolambaçlı yollardan geçmektedir. Libya'daki

isyen hareketi Tunuslu ve Mısırlı emekçi kitlelerin hâkim rengini verdiği Arap Devrimi'nde bir sapma olarak görülmelidir. Libya'daki sürece damgasını vuran aşiret yapısı isyanın derhal manipüle edilmesine neden olmuştur. Kaddafi diktatörlüğüne karşı yükselen haklı tepki emperyalist müdahaleyi destekleyen gerici bir karaktere bürünmüştür. Kaddafi rejimi altında ülkenin zenginliklerinden mahrum bırakılan aşiretlerin aslan payını kendilerinin almaları halinde emperyalistlere taşeronluk yapmaktan çekinmeyecekleri kısa sürede ortaya çıkmıştır. Ancak mesele Libya'nın işçilerini çoktan aşmış durumdadır. İki devrim ülkesi Tunus ve Mısır'ın tam ortasında yer alan Libya'nın emperyalizmin hakimiyeti altına girmesi Arap Devrimi'ne karşı bir kama sokulması anlamına gelecektir. Emperyalizmin bu kama hareketinde başarıya ulaşması sadece askeri değil siyasi sonuçlar da doğuracaktır. Gerek Tunus gerekse de Mısır devrimleri tamamlanmaktan çok uzaktır. Kapitalizmle nihai hesaplaşma sürecine yani bir sosyal devrim sürecine girilmemiştir. Dolayısıyla bu ülkelerde oluşum halindeki yeni siyasal yapıda Libya'ya yerleşmiş emperyalist güçler askeri, siyasi, kültürel ve ekonomik alanda ciddi bir ağırlık oluşturarak bu ülkelerin geleceğinde söz sahibi olma niyetindedirler. Arap devrimi, ne zaman ve hangi aşamada olacağını tam kestirmek mümkün olmasa da, mutlaka ve mutlaka emperyalizm ve Siyonizmle savaşarak ilerlemek zorundadır. Dolayısıyla Libya'da olduğu gibi karşı-devrimin elde etmeye çalıştığı mevzilere karşı mücadele etmek Arap devrimini savunmanın vazgeçilmez bir gereğidir."

Devrimci İşçi Partisi Programı'ndan

Kapitalizm 20. yüzyılın başında en yüksek aşaması olan emperyalizm çağına girdiğinden bu yana dünyayı genel ve yerel savaşlarla kana bulamıştır. Emperyalizm, bugün artık "çokuluslu şirketler" olarak anılan büyük tekellerin ve bankaların elbirliği içinde dünya çapında yürüttükleri sermaye birikiminin güvencesi olarak en güçlü devletlerin bütün dünya halkları üzerinde kurduğu hakimiyet sistemidir. Önce sömürgeleştirme biçimini almışsa da, günümüzde bağımsız devletler üzerinde sayısız ekonomik, politik, askeri ve kültürel yöntemle kurulmuş bir tahakküm aracılığıyla yürütülmektedir. Emperyalist ülkeler ile emperyalizme bağımlı ülkeler arasındaki savaşlarda, Devrimci İşçi Partisi, bağımlı ülkenin siyasi yönetiminin karakterinden bağımsız olarak, ikirciksiz biçimde emperyalistlerin yenilgisi için mücadele eder.

Kaddafi kimdir?

Muammer Kaddafi Libya ordusunda asker olduğu yıllarda Arap milliyetçiliği ve Siyonizm karşıtlığı fikirlerinden etkilenecek Özgür Subaylar Hareketi isminde gizli bir örgüt kurdu. 1 Eylül 1969'da Libya Kralı İdris'i deviren askeri darbenin liderliğini yaptı. İktidara geldikten sonra İslami Sosyalizm adı altında kamulaştırmalara gitti. Libya'daki İngiliz üslerini kapattı. 1986 yılında Almanya'da bir diskoteğin bombalanmasından Kaddafi'yi sorumlu tutan ABD Libya'ya hava saldırılarını düzenleyerek ağır bir bombardımana tabi tuttu. Kaddafi rejiminin devletçi ekonomik uygulamaları ve ABD emperyalizmine karşı tutumu sosyalistler nezdinde sempati uyandırmışsa da Libya'nın sosyalist bir devrim yaşadığı söylenemez. Mısır'da Arap milliyetçisi Cemal Abdülnasır'ın ulusal kalkınma modeli olarak devletçi bir ekonomiyi benimsemesi ve ulusun gelişmesini boğan emperyalizme karşı Sovyetler Birliği'ne yanaşması Muammer Kaddafi'yi de etkilemişti. Yani Kaddafi'nin kendi rejimi altında yönetilen ülkesine verdiği adla Libya Arap Sosyalist Halk Cema-

hiriyesi gerçekten sosyalist bir ülke değildi. Libya'da işçi sınıfı hiçbir zaman iktidara geçmedi. Bu yüzden de SSCB'nin yıkılması ve Arap milliyetçiliğinin düşüşünden sonra Kaddafi tek kararla bu sözüm ona sosyalist uygulamalardan çark etti. Emperyalist sermaye ile çeşitli uzlaşmalara girdi, yabancı petrol ve inşaat şirketleri Libya'da cirit atmaya başladı. Bu gelişmelerin sonucunda 2008 yılında ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice Libya'yı ziyaret ederek Libya ve ABD'nin ilişkilerde yeni bir başlangıç yapacağını duyurmuştu. Kaddafi halefi olarak oğlu Seyfülislam Kaddafi'yi gösteriyor.

Metal işçisi grev kozunu kullanıyor!

Metal işkolunda Mart ayından itibaren grev rüzgârı esiyor.

Birleşik Metal-İş sendikası ile işveren sendikası MESS arasında yürütülen 2010-2012 metal işkolu grup toplu iş sözleşmelerinde uyuşmazlık yaşanması üzerine sendika grev kararı aldı. Artık sefalet ücretine boyun eğmemekte kararlı olan metal işçileri, sermayeye karşı en büyük silahını, grevi gündeme getirdi.

Grev ilk olarak 22 Mart'ta Eskişehir Doruk işyerinde başladı. Ardından 24 Mart'ta Kocaeli Standard Depo işçileri greve çıktı. Standard Depo'da grevin 6. gününde, Doruk'ta ise grevin 11. gününde işçilerin taleplerinin kabul edilmesiyle grev sona erdi. Bekaert ve Areva işyerlerinde ise grev başlamadan anlaşma sağlandı. MESS'e bağlı olan bu işverenlerle tek tek yapılan anlaşmaların toplu iş sözleşmesine nasıl yansıtacağını ise zaman gösterecek.

Birleşik Metal-İş tarafından yapılan açıklamaya göre, işverenlerle varılan anlaşmalar, daha önce Türk Metal sendikasının MESS ile yaptığı anlaşmanın çok daha üstünde haklar içeriyor. Bu durum tabii ki Türk Metal sendikasının tabanındaki işçileri de etkileyecek,

onları sendikalarını sorgulamaya itecektir. Bundan çekinen patron yanlısı bu sendika da, çeşitli baskılarla hem kendi üyelerini hem de Birleşik Metal-İş üyelerini sindirmeye çalışıyor. Örneğin Gebze Çayırova'da Çel-Mer Çelik'te, Bursa'da Asil Çelik'te bu tür saldırılar devam ediyor. Dolayısıyla Birleşik Metal-İş'in bir yandan grev silahını etkili bir şekilde kullanmaya devam ederken bir yandan da yandaş sendikaların saldırılarına karşı ciddi önlemler alması gerekiyor.

Gazetemizin yayına hazırlandığı sırada başka işyerleri için de grev tarihleri resmi olarak açıklanmış durumda. Grev sözcüğünün telaffuzu bile patronların dizlerini titretmeye yetiyor. Hatta sadece metal sektöründeki değil, diğer sektörlerdeki patronları da korkutuyor. Çünkü grev yapan işçinin değeri ortaya çıkıyor. Çünkü gerçekte işçiye ekme veren patron değil, aksine patrona lüks bir hayat sağlayan işçinin ta kendisi. Ve işçi, o ekmekten çok daha fazlasını hak ediyor. İşte bu gerçek, fabrikanın işçinin işgücünden mahrum kalmasıyla gün yüzüne çıkıyor. İşçi sınıfı kendi gücünün farkına varıyor, kendine güveni tazeleniyor. Kârından daha fazla mahrum kalmak istemeyen patrona ise sadece iş-

çilerin taleplerini kabul etmek düşüyor.

Metal işçilerinin bu grev sürecinden başarıyla çıkması, bütün işyerlerinde taleplerini işverene kabul ettirmesi, Türkiye işçi sınıfı için büyük bir önem taşıyor. Yeni çıkan ve gündemde olan yasalarla işçilerin haklarının daha da geriye götürülmesi hedefleniyor. Bu

saldırıların karşısında ancak bu şekilde etkili silahlarla durulabilir. Metal işçisinin başarısı, Türkiye işçi sınıfına, mücadeleyle kazanım elde edilebileceğini tekrar hatırlatacaktır. Sahte sendikasına ve patronun dayatmasına boyun eğmeyen, direnen, mücadele eden işçiler sonunda kazanacaktır.

Sendika düşmanı Casper'a karşı direniş sürüyor

Son dönemde bilgisayar piyasasında öne çıkan firmalardan biri olan Casper Bilgisayar sendikalaşan işçileri yıldırım için işten çıkarmalara başlamıştı. İşçilerin buna cevabı fabrika önünde çadır kurarak direnmek oldu. Ancak direniş sadece fabrika önünde sınırlı kalmadı. DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş sendikasına üye işçiler İstanbul'un çeşitli semtlerindeki bilgisayar mağazalarının önünde bildiri dağıtarak sendika ve işçi düşmanı Casper firmasını teşhir ediyor. Taksim'de yürüyüşler düzenliyor ve bir yandan dayanışma isterken bir yandan da Birleşik Metal'in grevlerinde boy göstermeyi ve sınıf kardeşleriyle dayanışmayı ihmal etmiyor.

Tüm tüketicilerin, sendikalaşmayı bertaraf etmek için en deneyimli işçilerini gözünü kırpmaksızın işten çıkartan bu şirkette bilgisayarların işçilerin fedakârca çalışması sonucunda üretildiğini hatırlaması gereki-

yor. İşçiler tüm bilgisayar kullanıcılarını Casper'a karşı tepki göstermeye çağırıyor.

Casper'daki direniş sınıf mücadelesine dair gerçekleri de bir kez daha ortaya koyuyor. Sermaye sınıfı kârlarını işçileri sömürerek elde ettiği için kriz dönemi olsun, büyüme zamanı olsun her zaman işçinin örgütlenmesini kırmak ister. Casper Bilgisayar da kendi sektöründe son dönemin en çok büyüyen şirketlerinden biri. Serüvenine Mecidiyeköy'de bir ofiste başlayan şirket bugün Ümraniye'de günde 5.000 bilgisayar üretebilen bir fabrikaya sahip. Ancak bu büyümenin işçilerin sayesinde olduğunun bilincinde olan patron sendikalaşmaya karşı var gücüyle savaşıyor. Sömürünün sendika eliyle azaltılmasına olanak tanımak istemiyor. İşçiler de artık aynı bilince yani sınıf bilincine kavuşuyor. Sendikasına sahip çıkıyor ve var gücüyle direniyor.

Grup Suni Deri: Sendika yoksa işçiye rahat da yok

Konak taşeron işçileri, daha önce Buca Belediyesi'nden atılan işçilerden birisi olan Batıgül Tunç ve Bayraklı Belediyesi'nden atılan işçiler kararlı mücadelelerine devam ediyorlar. İşçiler tüm baskılara rağmen "Sendikalı iş güvencesi" ve "Taşeronu hayır" şiarıyla direniyorlar.

Yaklaşık bir ay önce CHP'li İzmir Büyükşehir Belediyesi taşeronu karşı olduklarını açıklamış ve İzmir'de taşeronu kaldırıyoruz kampanyasıyla bütün reklam panolarını "İşçi dostu belediyecilik", "Başka bir dünya mümkün" gibi başlıklarla doldurmuştu. Bugün ise İzmir'in üç yerinde taşeronu karşı işçiler sokakta direniyorlar. CHP'nin bu ikiyüzlülüğünü işçiler günün her saati onurlu mücadeleleriyle CHP'li işçi düşmanlarının yüzlerine vuruyorlar.

Buca Belediyesi'nden atılan ve 56 günlük direnişte bulunan yedi işçiden biri olan Batıgül Tunç direnişin sonunda CHP İl baş-

kani tarafından verilen sendikalı iş sözünün tutulmaması üzerine CHP il binası önünde 12 Mart'ta başladığı direnişini sürdürüyor.

Konak Belediyesi taşeron işçileri ise direniş başladıklarından beri üç kez saldırıya uğradılar. 18. günde işçilerin yer işgal ettiklerini ve kötü görüntü oluşturduklarını söyleyen zabıta ekipleri çevik kuvvet eşliğinde sabaha karşı direniş alanını dağıtıp işçilerin eşyalarına el koydular. Aynı gün Batıgül

Tunç'a da zabıta aynı gerekçelerle müdahale ettiler. 21. günde işçiler eylem için yerlerinden ayrıldılar. Geri döndüklerinde ise direniş alanının su tankeri ve çöp arabalarıyla işgal edildiğini gördüler. Buna karşı tepki gösteren 60'ı aşkın işçi ve eyleme destek için yanlarında olan herkes sert müdahaleyle gözaltına alındılar. Müdahale sırasında birçok işçi çeşitli yerlerinden yaralandı ve bir kadın işçinin kolu kırıldı. Direniş alanında hala çöp arabası ve su tankeri bekletiliyor. 23 Mart'ta ise grev kırıcıların şikayeti üzerine, gece 1'de 150-200 polis alanı ablukaya aldı ve altı işçi gözaltına alındı.

Zabıtanın, polisin ve grev kırıcıların bütün baskılarına rağmen işçiler direnişlerinin kırlamayacağını her fırsatta direnerek mücadeleleriyle gösteriyor, talepleri gerçekleştirilmediği takdirde baskılara karşı geri adım atmadan sonuna kadar direneceklerini yineliyorlar.

Grup Suni Deri'de direniş sürüyor. Daha önce birçok defa jandarma ve patronun yalakaları tarafından yıkılan çadır defalarca yeniden kurulmuştu. Grup Suni Deri'de sendikal örgütlenme başlar başlamaz bazı kazanımlar da gündeme gelmiş ve önce iş saatleri düşürülmüş ardından da ücretler zamanında ödenmeye başlamıştı. Direniş süresince Grup patronu sendika düşmanı faaliyetlerine aralıksız devam etti. Bazı işçileri sendikadan istifa etmeye zorladı. Şimdi, sendikadan gücünü zayıflattığını düşünen patron bir bir verdiği kırıntıları da geri almaya başladı. Çalışma saatlerini 12 saate çıkararak patron, bu sefer kendi eliyle sendikayı güçlendiriyor. Gelişmeler işçilerin en ufak hakları için bile sendikadan ne kadar önemli olduğunu bir kez daha ortaya koyuyor. Şu anda fabrikanın önünde kurulmuş olan çadır sadece sendikalaştıkları için işten atılan işçiler adına değil içeride çalışan işçilerin hakları için de orada duruyor.

Konak işçisi kazanacak!

Konfederasyon yöneticiliği ikbal kapısı mı?

Sendikaların başına çöreklenmiş olan bürokrasi, gittikçe daha arsız biçimde kişisel çıkar peşinde koşuyor. Son yıllarda çeşitli işçi sendikaları konfederasyonlarının başkanları, bu konumlarını milletvekilliğine geçiş için bir sıçrama tahtası olarak kullandılar. Bu kez de DİSK'in başkanı Süleyman Çelebi ve Hak-İş'in başkanı Salim Uslu konfederasyon başkanlığından istifa ederek milletvekili adaylıklarını açıkladılar. Tahmin edilebileceği gibi, Çelebi CHP'den, Uslu ise AKP'den aday.

Konfederasyon başkanlığı, son yıllarda gittikçe daha belirgin biçimde milletvekilliğine, hatta bazı durumlarda bakanlığa geçişin bekleme odası haline geldi. Hak-İş'in eski başkanı Necati Çelik, 1995'te Erbakan'ın Refah Partisi'nden milletvekili seçilmiş, Refahiyol hükümetinde Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı olarak görev yapmıştı. 1999'da sıra DİSK'in bir önceki başkanı olan ve DSP'den milletvekili seçilen Rıdvan Budak'a geldi. Ecevit hükümetinde kendisine bakanlık verilmemesi bir yana, DSP'nin 2002'de sandıkta silinmesi Budak'ın kariyerini paramparça etti.

Buna karşılık, 2002 seçimlerinde (ve 2007'de tekrar) Türk-İş'in o zamanki başkanı Bayram Meral CHP'den milletvekili seçildi. Biraz daha geri gidilse, bu liste Petrol-İş'in eski başkanlarından Cevdet Selvi'ye, eski Harb-İş başkanı İzzet Çetin'e ve başkalarına da götürülebilir. Bu iki eski sendikacı da hâlâ CHP içinde aktif politika sürdürmektedirler. Selvi, Baykal'ın başkan yardımcısı idi. Çetin ise, Kılıçdaroğlu'nun başkan yardımcısı oldu. Tabii, bu geleneğin doruğunda Türk-İş genel sekreteri Sadık Şide'nin 12 Eylül hükümetlerinde Çalışma Bakanı olarak görev yapması var!

Hizmete ödül!

Çelebi ile Uslu'nun aday olması, milletvekilliğinin işçi konfederasyonlarının başkanlarına burjuvaziye iyi hizmet karşılığında ödül olarak verildiğini yeniden ortaya koyuyor. Süleyman Çelebi, 11

yıl boyunca, "işyerimi seviyorum" kampanyasından TÜSİAD'ın kapısını aşındırmaya ve Tekel eyleminin ateşini söndürmeye, Türkiye işçi sınıfının KESK ile birlikte geleneği solda olan iki konfederasyonundan biri olan DİSK'i burjuvazinin çıkarlarına bütünüyle uygun tarzda yönetti. Salim Uslu ise yaklaşık 15 yıl süren başkanlığı sırasında Hak-İş'i tam anlamıyla AKP'nin işçi bürosu haline getirdi.

AKP'nin bir de memur bürosu var tabii. Ona milletvekilliği ödülü verilmedi mi peki? Anlaşılan, Memur-Sen Başkanı Ahmet Gündoğdu, kim bilir hangi nedenlerle, milletvekilliğini istememiş. Ama herhalde kendi adamı olan biri, Eğitim-Bir-Sen İstanbul şube başkanlarından Ahmet Yurtman, AKP'den aday olmuş. Bu da Memur-Sen kotası!

Milletvekilliği konfederasyon ya da sendika başkanlarının, işçi sınıfı ile burjuvazi arasında kendine özgü maddi çıkarları olan sendika bürokrasisi sınıf konumundan doğrudan doğruya burjuvazinin emrine geçmesinin bir aşaması. Yani bunlar yıllarca dışarıdan hizmet ettikleri burjuvazinin artık resmen saflarına geçiyorlar. Salim Uslu adaylığını ilan ederek Hak-İş'ten istifa ederken "Bundan böyle siyaset işçiliği yapacağım" buyurmuş. Hayır, burjuva partisinde işçilik yapılmaz!

CHP ve AKP konfederasyon başkanı milletvekili adayı bulur da MHP bulmaz mı? Faşist parti de yıllardır kendisine yakın duran Türkiye Kamu-Sen Genel Başkanı Bircan Akyıldız'ı aday gösterecek. Akyıldız konfederasyondaki görevinden

istifa etmiş bulunuyor.

Şimdi bunlar burjuvazinin kapılarını yine aşındıracaklar. Çelebi TÜSİAD burjuvazisinden, Uslu ise MÜSİAD ve Tuskon burjuvazisinden himmet (ve para!) dilecek. Akyıldız kimi ziyaret eder, bilemeyiz. Belki de Ulusal İşadamları Derneği USİAD'ı. Ondan sonra da mecliste nasıl davranırlar siz düşünün. Kılıçdaroğlu TÜSİAD'ı ziyaret ettiğinde yanındaki milletvekilleri arasında eski Türk-İş başkanı Bayram Meral de vardı. Saygılarını sunmaya gelmiş!

İnsan bütün bunlara bakınca halen Türk-İş başkanı olan Mustafa Kumlu'ya acıyor. Adam 14 Mart 2008'de SSGSS yasası mücadelesinde ve 1 Mayıs 2008 eşğinde son dakikada DİSK ve KESK ile ittifaktan çekilerek işçi sınıfına tamamen ihanet edip patronu AKP'ye hizmet ettiği halde, Tekel eyleminin başarısızlığı uğraması için elinden geleni ardına koymayan bir tavır takındığı halde, AKP'ye yaranamamış anlaşılmalı! Tabii işin doğrusu şu: Tekel işçisinin mücadelesi toplumun gözünde öylesine bir meşruluk kazanmıştı ki, o mücadelenin karşısında hükümetin fedailiğini yapan birini aday göstermeye AKP bile cesaret edemedi.

Çelebi basın toplantısında kendi adaylığının DİSK Başkanlar Kurulu'nun kararı olduğunu ileri sürdü. Oysa en azından bazı sendika başkanları bunu yadsıyor. Ama böyle olsaydı da, başkanların "aman gitse de kurtulsak" ruh durumu içinde adaylığa destek verdiğini düşünmek çok daha doğru.

Mustafa Kemal Coşkun

Hava döndü!

Önce Feuerbach Üzerine Tezler'den bir alıntıyla başlayalım: "...Pratikte, insan, hakikati, yani düşüncesinin gerçekliğini ve gücünü, bu dünyaya aitliğini kanıtlamalıdır. Pratikten yalıtılmış düşünmenin gerçekliği ya da gerçeksizliği konusundaki tartışma, tamamıyla skolastik bir sorundur". Yani, düşüncesinin gerçekliğinin ya da geçerliliğinin kanıtı, yaşadığımız somut maddi dünyadır; akıl, toplumsal dünyanın somut koşullarıyla sınırlıdır. Dolayısıyla aklın ürettikleri, kendi içinde ne kadar tutarlı olursa olsun, belirli bir gerçekliğe denk düşmüyorsa ya da pratikten tamamen yalıtılmışsa o aklın ve o akılla üretilenlerin tutarlılığından/geçerliliğinden bahsetmek olanaksızdır.

Diğer taraftan, insan toplumsal olayların baş aktörü ve toplumsal olaylar karşısında bütünüyle aktif bir konumda olduğundan akıl, ister istemez toplumsal belirlenimden bağımsız olamayacaktır. Dolayısıyla hangi sınıfsal pencereden bakıldığına bağlı olarak akılla üretilen düşünceler de pek doğal olarak değişecektir. Yani toplumsal olaylar, içi ve anlamı her zaman herhangi bir akıl tarafından doldurulan olaylardır ki, ister istemez bu akıl, varlıkları bütünüyle emek sömürüsüne dayalı egemen sınıfın aklı olacaktır. Bu durumun ortaya çıkardığı en önemli sonuç, aklın kesinlikle nötr ve tarafsız olamayacağıdır. Ancak bu, aklın bilimsel ve nesnel olamayacağı ya da olmadığı anlamına gelmez.

Bütün bunları burada vurgulamamızın nedeni, çok uzun bir zamandır özellikle akademide egemenliğini kurmuş olan burjuva liberal aklın ürettiklerinin geçerliliği sorununun başka bir şey değildir. Zira neredeyse son 30 yıldır bu burjuva akıl, etnik, dinsel, mezhepsel vb. kimliklerin, insanları tanımlamada giderek daha fazla ön plana çıkar hale gelmesini; insanın kendisini yeniden keşfetmesi olarak, hatta daha da ileri giderek demokrasinin olmazsa olmaz koşulu olarak alkışlanmaktadır. Bunun sonucu olarak ortaya çıkan düşünce de oldukça basittir: Madem ki insanlar kendilerini artık kültürel kimliklerle tanımlamaktadırlar, bu durumda artık sınıf diye bir şey kalmamış, sınıf hareketleri ortadan kalkmış, dolayısıyla devrimler çağı kapanmıştır. Artık kimse işçi sınıfından bir devrim beklememelidir. Toplumsal olayları somut toplumsal ilişkilerden hareketle değil de soyut kategorilerle anlamaya çalışan burjuva aklın ulaşacağı sonuç bundan başkası olamazdı.

Bugüne kadar işçi sınıfı hareketinin bittiğini ilan edenler, elbette ki Tunus ve Mısır'da yaşanmakta olan devrimleri de kendi soyut akıl kategorileriyle değerlendirecek, toplumsal olgularla ilişkisini koparacak ve düşüncesinin "bu dünyaya aitliğini" umursamayacaktır. İşte bugün yaşanan devrimlerin altını boşaltan, doğrusu, bu hareketlere kendi sınıfsal ihtiyaçlarına göre bir anlam yükleyen yukarıda bahsettiğimiz burjuva liberal akıldan başkası değildir. Oysa bugün Tunus ve Mısır'da olanlar, sınıf mücadelesinin bittiğini ileri sürenlere en güzel yanıtı ve havanın döndüğünün, artık havanın işçiden estiğinin apaçık göstergesidir.

Mesele sadece Arap dünyasıyla da bitmeyecektir. Küresel kapitalizmin emekçiler açısından yarattığı tahribat daha fazla ortaya çıktıkça, iş güvencesinin kaldırılıyor olmasının somut yaşamdaki göstergeleri arttıkça, ne işçi hareketi bitecektir ne de devrimler sona erecektir. Ürdün'de, Suriye'de, Yemen'de halk sokaklarda; ABD Wisconsin'de emekçilerin toplu sözleşme yapma haklarını ellerinden almaya dönük yasa tasarısına karşı eylemler sürüyor; Yunanistan'da emekçilerin epey bir zamandır gerçekleştirdiği mücadele herkesin malumu. Hatta bunlardan daha önce İzlanda'da emekçiler hükümeti toptan istifa ettirdi, büyük bankalar devletleştirildi, İngiltere ve Hollanda'ya olan borçların ödenmemesi kararı alındı ve yeni bir anayasanın yazılması için halk komisyonu kuruldu. Türkiye'de metal işçileri, sağlık emekçileri, belediyelerdeki taşeron işçiler, tersane işçileri ayakta.

Bütün bu örnekler, yaşanan olaylara burjuva liberal aklın dışında başka bir akılla bakmamız gerektiğini, yani havanın döndüğünü artık göstermiyor mu?

İzmir'de MAHLE İşçisi Haykırıyor: "Yılmadık, Yılmayacağız"

Ege Serbest Bölge'de otomotiv yedek parça üretimini yapan Mahle Mopisan fabrikasında sağlıklı iş koşulları ve sendikalaşma mücadelesi veren kararlı işçilerle görüş-tük.

Gerçek: Mücadelenizin nasıl başladığını ve mücadele sürecini anlatır mısınız?

İşçi: Süreç patronun işçiler arasında maaş ayırımı yapması ve sağlıksız iş koşullarını dayatmasıyla 3 işçi arkadaşımızın Türk Metal'e başvurusuyla başladı. Türk-İş arkadaşlarımızın başvurusundan sonra hiçbir çaba sarf etmeden 350 işçiyi örgütleyip öyle gelmelerini söyledi. Bunu üzerine öncül işçi arkadaşlarımız Türk Metal'in oyalamasından sıkıldıklarından dolayı Birleşik Metal Sendikası'na gidip durumu anlattılar. Ve bizim Birleşik Metal'de örgütlenmemiz böyle başladı. Örgütlenme süreci başladıktan sonra öncül 6 arkadaşımızın patron tarafından işlerine son verildi. Ve süreç aşımı başladı. Birleşik Metal örgütlenmeye başladığından dolayı fabrikada Türk Metal patron desteğiyle 1 gecede yasal olmayan yetki belgesi aldı. Bu yetki belgesinde tüm yolsuzluklar yapılmaya başlandı. Konya'da bulunan Mahle fabrikasında bulunan 75 işçiyi İzmir Mahle fabrikasında çalıştırmış gibi göstermeye başladılar. İşçilerin 2 yıldır maaşlarına zam yapılmazken beyaz yakalı memurların maaşlarına da zam ya-

pıp bunları da işçi gibi gösterip sayılarına dahil edip yetki belgesini aldılar. İşin komik yanı ise yetkinin 3 Mart'ta Birleşik Metal'in Çalışma Bakanlığı'na başvuru yapması, Türk Metal Sendikası'nın da 5 Mart'ta yolsuzluklarla ve tanıdık milletvekiliyle yasal olmadan yetkiyi alması. Bunun üzerine Birleşik Metal yolsuzluk yapıldığından dolayı mahkemeye dava açtı. Mahkeme dava süreci de Türk Metal'in mahkeme gününden habermiz olmadığı, bildirim gelmediği ve çeşitli oyunlarla oyalamasından dolayı 1 sene sürdü. Bu dava sürecinde de işçilere çeşitli baskılar yapıldı. Telefonlar yasaklandı, tutanaklar tutuldu iş yerinde, çalışanların eşleri arandı, tehditler oldu. İşten atılan arkadaşların işe geri alınma davaları açıldı bu süreçte bir de. Çok yoğun ve zor bir süreç yaşadık.

Gerçek: Peki bu süreçten sonra neler oldu ve sizler bundan sonra neler yapmayı düşünüyorsunuz?

İşçi: Ondan sonra bu Konya'daki 75 kişinin Serbest Bölge'de çalışmadıkları tespit edildi, beyaz yakalıların da işçi olmadıkları ortaya çıkarıldı. Mahkeme 15 Mart 2011 ta-

rihinde Birleşik Metal Sendikası'na yetkiyi verdi. Bu yetki davasını patron ve işbirlikçileri (Türk Metal'den ve Müdürlerden bahsediliyor) kararı temyize götürdüler. Süreç şu anda bu şekilde devam ediyor. Şu anda kararlı bir şekilde mücadelemize devam ediyoruz ve bu mücadeleyi kazanana kadar da devam edeceğiz. Bu anlamda da işçiler olarak kendi aramızda görüşmelerimiz ve birliğimiz olumlu şekilde ilerlemekte. Şunu da belirtelim Mahle Mopisan şirketinin % 40 hissesinin Alman'lara satılmasıyla 5 Nisan 2011'den itibaren Mahle GMBH olarak ismi de değişecektir. Son olarak bizim mücadelemizin sembolü şemsiyedir bunu da yazarsanız seviniriz. (Burada geçen şemsiye, işçilerin kendi aralarında kullandıkları espri manası taşıyan sembol.)

Gerçek: Mücadelenizde beraber olduğumuzu belirtir çok teşekkür ederiz.

İşçi: Asıl biz çok teşekkür ederiz. Kolay gelsin.

Suriye

Arap devrimi bir hükümet daha devirdi!

“Olmaz” denen gerçekleşti. Rejiminin sertliği ile meşhur güney komşumuz Suriye, 18 Mart’tan beri büyük kitle eylemleriyle sarsılan Arap ülkeleri arasına katıldı. Güney’de Derâ kentinde başlayan olaylar bugüne kadar en az 60, muhtemelen 100’den fazla göstericinin canına mal oldu. Mart’ın sonunda eylemler kıyı kenti Lazkiye’ye sıçradı; burada da en az 12 kişi öldü. Son günlerde ise ülkenin her yeri protesto gösterileriyle sarsılıyor. En son başkent Şam’ın işçi mahallesi Duma’da patlak veren olaylarda altı kişinin hayatını yitirdiği haberleri geliyor.

Yabancı basının çalışma koşullarının zorluğu dolayısıyla gösterilerin hangi temellerde ve ne tür taleplerle geliştiğini anlamak kolay değil. Ancak Suriye’de su kaynaklarının hoyratça tüketilmesi sonucunda kuraklık dolayısıyla tarımda bir yıkım yaşandığı biliniyor. Olayların ülkenin güneyindeki tarım bölgesinde yer alan Derâ kentinde başlamasının bu ekonomik yıkıma bağlı olması büyük ihtimal. Şam’daki gösterilerin önce bir işçi mahallesinde patlak vermesi ise muhtemelen yüksek işsizliğe, son dönemde (öteki Arap ülkelerinde de isyanlarda önemli rol oynayan) gıda fiyatlarındaki artışın hayat pahalılığını alevlendirmesi dolayısıyla yoksulluğun eklenmesine bağlı.

Güvenlik güçlerinin gaddarlığı, on beş günde bu kadar çok silahsız göstericinin ölümüne yol açarken, Suriye Cumhurbaşkanı

Beşar Esad 30 Mart günü mecliste yaptığı konuşmada, olayları Suriye’yi bölmek ve parçalamak isteyen İsrail yanlılarının ülkede bir mezhep savaşı başlatmak istemesine bağladı! Çünkü Suriye’de Sünni bir çoğunluğu, Esad’ın da mensubu olduğu bir Alevi azınlık yönetiyor. Ama buna Sünni burjuvazinin Esad yönetimini ciddi şekilde desteklediğini de eklemek gerekiyor.

Bu tavrına rağmen, Esad’ın göstericileri “komplocular” ve “aldatılanlar” olarak ikiye ayırması ve halkın bazı taleplerinin haklı olduğunu söylemesi, protestoların rejimin duvarlarında çatlaklar yaratmış olduğunun ilk işaretleri sayılabilir. Ayrıca Esad kitle katliamının nedenlerinin soruşturulmasını, 1963’ten bu yana devam eden Olağanüstü Hal’in incelenmesini, Kürtlerin vatandaşlık haklarına bile sahip olamamasının çözümünün araştırılmasını emretmiş bulunuyor. Hükümetin 29 Mart’ta istifa etmek zorunda kalması da kitlelerin sakinleşmesi için atılmış bir adımdır. Benzeri bir yöntemi, Ürdün Kralı Abdullah da Ocak ayında uygulamıştı. Böylece Arap devrimi, rejimleri henüz yıkamadığı yerlerde bile hükümetleri devirmeye devam ediyor!

Pandora kutusu

Suriye rejiminin bir barut fıçısı üzerinde oturduğu söylenebilir. Ülke, kendisi son demerde patlayıcı çelişiklere sahip Lübnan’da

büyük etkiye sahiptir. Önemli bir Filistinli nüfusu barındırmaktadır; daha önemlisi bazı Filistin hareketleri üzerinde ciddi etki sahibidir. İsrail’in bölgede düşman gördüğü en önemli güçlerden biridir. Suriye ile birlikte Arap devrimi ilk kez bir İran müttefikine gelmiş olmaktadır. Kuzey’deki Kürt nüfus için de PKK’ye destek veren önemli kesimler vardır. Kürtler de protestolara katılmaktadırlar. Onyıllardır kanayan “vatandaşlık” sorunları Esad tarafından gündeme getirildikten sonra Kürdistan bölgesinde yapılan gösterilerde ana slogan “Tâbiyet değil hürriyet” olmuştur.

Suriye’de bir devrim veya iç savaş, Türkiye’yi de doğrudan doğruya etkileyecektir. Bu etki en azından Suriye Kürtlerinin bu devrimde hareketlenmesinin Türkiye içi-

ne de yansımaları biçimini alacaktır. Bundan dolayıdır ki, Tayyip Erdoğan sürekli olarak telaş içinde iki ülkenin 800 kilometrelik ortak sınırından, sayısız sınır ötesi evlilikten vb. söz etmekte, Beşar Esad’a halkın taleplerine kulak vermesini tavsiye etmekte, MİT Başkanı Hakan Fidan’ı Suriye’ye göndererek karşılıklı istihbarat ve fikir alışverişinde bulunmaktadırlar.

Suriye’de olayların nasıl gelişeceği şimdilik açık değildir, ama Arap devriminin dalgalarının Türkiye sınırlarını dövmeye başladığı açıktır. Bu, Türkiye Kürtlerinin sivil itaatsizlik eylemleriyle birleştiğinde önümüzdeki dönemde Türkiye’de de çalkantılar beklemek yanlış olmaz.

Avrupa’da kriz ve sınıf mücadeleleri

Ortadoğu ve Kuzey Afrika’da kitlelerin ekonomik sömürüye karşı, özgürlükler uğruna mücadelesi sürerken, Akdeniz’in kuzey yakasında da derin ekonomik kriz devam ediyor, bu krizin kışkırttığı sınıf mücadeleleri ülkeden ülkeye yayılıyor. Bu mücadele bazen işçi sınıfının ileri atılımı biçimini alıyor (aşağıda Britanya örneği), bazen gericiğin yükselişi (Fransa örneği), bazen burjuvazinin atağına işçi sınıfı cevabı (Brüksel örneği). Ekonomik krizin derinleşmesi (Portekiz ve İrlanda) bu mücadelelerin de sertleşeceğini gösteriyor.

Brüksel: Rekabet Pakti’na karşı Dayanışma Pakti

Brüksel’de yapılan AB liderler zirvesi gösterilerin hedefi oldu. 24 Mart’ta yapılan toplantıyı engellemek için yaklaşık 20 bin gösterici toplantının yapıldığı AB Konseyi binasını kuşatmak istedi. Polis gaz bombaları ve tazyikli su ile yaptığı sert müdahaleler nedeniyle binaya ulaşamayan göstericiler, şehrin anayollarını trafiğe kapatarak binanın bulunduğu bölgeyi kuşattılar. Sendikaların çağrısıyla düzenlenen eylemlerle eş zamanlı olarak İspanya, Almanya ve Fransa gibi ülkelerde de dayanışma amacıyla çeşitli gösteriler düzenlendi.

Eylemlerin hedefinde özellikle Almanya Başbakanı Angela Merkel ve Fransa Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy ikilisi tarafından yapılan ve “Rekabet Pakti” adı verilen yeni bir yapılanma önerisi yer

alıyordu. Emeklilik yaşı, ücret politikaları ve sosyal güvenlik sistemine ilişkin AB ülkelerinin bütününde düzenlemeler içeren bu öneri 24 Mart’ta yapılan toplantıda kabul edildi. Bu doğrultuda AB, emeklilik yaşını yükseltme, işçi ücretlerini düşürme yönünde kriz gerekçesi ile tek tek ülkelere baskı yapabilecek. Bunun anlamı, Avrupa ülkelerinde köklü sendikal hareketin uzun yıllar süren mücadeleler sonucu elde ettiği kazanımların AB eliyle sökülüp alınmasıdır. Alın size işçi hakları karşısında AB’nin işçi düşmanı karakteri!

Britanya: Yüz binler kemer sıkma tedbirlerine hayır dedi

Britanya’da 26 Mart Cumartesi günü hükümetin kemer sıkma politikalarına karşı polislin ifadesine göre 200 binin üzerinde, sendikalara göre ise 500 bine yakın işçi ve emekçinin katıldığı kitlesel bir eylem düzenlendi. Bu eylem, 2003 yılında Irak Savaşı’na karşı gerçekleştirilen eylemlerden beri son sekiz yıldır yapılan en kitlesel gösteri. Eylemi, altı milyon üzerinde üyesi bulunan ve 58 sendikanın dâhil olduğu, ülkenin en büyük işçi örgütü konumundaki TUC (Sendikalar Kongresi) düzenledi.

26 Mart’tan önceki hafta içi de bir dizi sektörde TUC’a bağlı çeşitli sendikalar greve giderken, özellikle üniversite öğrencileri de işgallerle işçilere destek oldular. %8 resmi işsizlik oranı ile son 17 yılın en yüksek işsizlik rakamına ulaşılan İngiltere’de, eylemin ana sloganı da bu durumun kaçınılmaz olmadığını vurgulamak, başka bir seçeneğin daha olduğunu öne çıkarmak amacıyla “Alternatif için yürüyüş- İş, Büyüme ve Adalet” olarak belirlenmişti. Eylemde iş güvencesi en fazla öne çıkan talep oldu.

26 Mart’taki eylemin üzerinden bir hafta bile geçmeden, 1 Nisan’da bu kez sağlık çalışanları meydanları doldurdu. Sağlık haklarının tırpanlanması ve sağlık reformuna karşı TUC tarafından örgütlenen “Ulusal Sağlık Hizmeti için Hep Birlikte” kampanyası çerçevesinde çeşitli kentlerde gösteriler düzenlendi. Eylemlerde sağlık emekçileri “bugün 1 Nisan ama biz şaka yapmıyoruz” diyerek yasanın geçişine izin vermeyeceklerini ifade ettiler.

Avrupa’yı saran grev ve eylem dalgası yakın zamanda Britanya’da harç zamlarına karşı öğrencilerin militan gösterileri ve işgalleri ile yankısını bulmuştu. Ülke, şimdi de işçilerin eylemleri ile sarsılıyor. Neoliberal saldırılar sürdüğü müddetçe de mücadelenin nabzı düşmeyeceği benzeriyor.

Fransa: Sarkozy’nin boşluğuna faşistler dolduruyor

Mart ayının 20’sinde ve 27’sinde yapılan yerel seçimlerde, Fransa Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy’nin düşüşü devam etti. Yerel seçimleri kazanan esas olarak adı Sosyalist Parti olan sosyal demokrat parti oldu. Ama, Gerçek’in daha önce işaret ettiği gibi, faşist Front National’in (FN, Ulusal Cephe) yükselişi de bir kez daha belirginleşti.

Sarkozy’nin Libya’yı bombalamaktaki telaşının nedenlerinden biri, Fransız halkında Arap ve Müslümanlara karşı kışkırtılmış olan ırkçı önyargıya oynama hevesiydi. Yerel seçimler tam Libya bombardımanının orta yerinde yapıldığı halde, Sarkozy savaş sayesinde bile belini doğrultamadı. Buna karşılık, FN’in yeni başkanı Marine Le Pen, bayrağı babası Jean-Marie Le Pen’den devrıldıktan sonra girdiği bu ilk seçim

sınavından başarıyla çıktı. İlk turda % 15 oy alan FN, ikinci turda bazı bölgelerde oylarını 10 ila 17 yüzde puanı oranında arttırdı.

Faşizmin yükselişi hiç de Fransa’ya özgü değil. Hollanda, Danimarka, İsveç, Finlandiya, Avusturya, Britanya, Norveç ve bir dizi Doğu Avrupa ülkesi, son dönemde ekonomik krizin etkisi altında ırkçılığın ve faşizmin canlanmasına tanık oluyor.

İrlanda sarsılmaya devam, Portekiz sırada

Avrupa kapitalizminin devlet borçları krizi derinleşerek devam ediyor. Bilindiği gibi Yunanistan ve İrlanda zaten AB-İMF-Avrupa Merkez Bankası (AMB) üçlüsünün yardımına muhtaç duruma düşmüştü. İrlanda’da kriz ayrıca hükümeti de devirmiş, erken seçimi gerekli kılmıştı. Şimdi Portekiz’de de borç krizi hükümetin çekilmesine yol açtı. Ülkenin krizini AB-İMF-AMB yardımına başvurmadan sert kemer sıkma önlemleriyle aşmaya çalışan Başbakan Socrates, önerileri muhalefet tarafından reddedilince istifa etmek zorunda kaldı. Portekiz’in en az 100 milyar dolarlık bir yardım paketiyle ayağa kaldırılması konuşuluyor. AB’nin Portekiz konusunda çok duyarlı davranmasının bir nedeni de, bu ülkenin yaşayacağı bir çöküntünün, ardından Avrupa’nın beşinci büyük ekonomisi İspanya’yı da sürüklemeye ihtimali. Portekiz bankalarının borçlarının çok büyük bölümü, zaten kendisi de zor durumda olan İspanya’ya. Portekiz böyle sürünürken, İrlanda’dan gelen bir haber Avrupa burjuvazisine bir tokat daha oldu: birkaç ay önce kurtarılmış olan İrlanda bankalarının ilave bir 24 milyar avro (35 milyar dolar) finansmana ihtiyacı olduğu ortaya çıkmıştı!

Her eve bir Ahmet Şık kitabı!

Gazeteciler Nedim Şener ve Ahmet Şık'ın Ergenekon davasında tutuklanması ve Şık'ın yayınlanmamış kitabı etrafında gelişen olaylar, insanın hayalgücünün sınırlarını zorlayan bir nitelik kazanıyor. Gazetecilerin mafya mensuplarına benzer bir muamele görmesi ve tam bir yargısız cezalandırma işlevini taşıyan tutuklama uygulaması alışıldık şeyler haline geldi. Ama bu sefer sorun çok daha ileriye gidiyor: polis, Türkiye ve belki de dünya tarihinde örneği görülmemiş bir uygulamayla, henüz matbaaya dahi gitmemiş, elektronik halde bulunan bir kitaba mahkeme kararıyla el koyuyor. Bununla da yetinmeyerek kitabı "görülmediği her yerde ezme" telaşına girerek bulunduğu bütün bilgisayarlardan siliyor.

Ergenekon davasının önde gelen savcısı Zekeriya Öz ise, tutuklama karşısında doğan kamuoyu tepkisi karşısında, Devrimci İşçi Partisi'nin "İkinci Ergenekon Dönemine Hayır!" başlığıyla yayınladığı bildiriye nitelikleme ile söylesen, bir "muhtıra" yayınladı. Bu muhtıranın bir özelliği, savcının, kendini savunmak için, sadece on gün sonra yalanlanacak bir şeyi iddia etmekten utanmamasıydı. Öz, bildirisinde şöyle diyordu: "Yürütülmekte olan soruşturma, bir kısım basın mensubunun gazetecilik görevleri,

yazdıkları, yazacakları yazılar, kitapları ve ileri sürdükleri görüşlerle ilgili olmayıp..." Oysa, çok kısa süre içinde soruşturmanın doğrudan doğruya "zanlı"ların "yazdıkları, yazacakları" kitaplar ile ilgili olduğu ortaya çıkmıştır.

Savcı Öz bildirisinde aynı zamanda ağır bir tehdit de savuruyordu: "Bu istikametteki yayınlar tarafımızca özenle izlenmekte, hassasiyetle değerlendirilmektedir." Bununla tutarlı olarak Şık'ın kitabı ile ilgili mahkeme kararı, polis içinde cemaatin varlığı ile ilgili her türlü yayını yasaklayabilecek bir hüküm de içeriyor; mahkeme kararı ayrıca Şık'ın yayınlanmamış kitabı konusunda kendi taleplerine uygun davranmayanları "terör örgütüne yardım etmek"le suçluyordu. Bunun cezasının ise Silivri'de uzun bir tutukluluk olduğunu artık herkes biliyor.

Kısacası, Şener ve Şık'a uygun görülen muamele basın ve genel olarak düşünce özgürlüklerine dehşet verici bir darbe niteliğini taşıyor. Bu muamele, bunun yanı sıra, Ergenekon davasını sulandırmayı ve Veli Küçük ve benzerlerinin kamu vicdanında mahkûm edilmesini zorlaştırma başarısını gösteriyor!

Ama halk bu vahim uygulamaya cevabını verdi. Kitabın internette dolaşmaya başlamasıyla birlikte, şimdi hemen hemen her evde Ahmet Şık'ın kitabından bir tane var!

Sungur Savran

Sürekli devrime karşı sürekli savaş!

Şubat ortası ile Mart ortası arasında Libya muhalefeti ile emperyalizm arasında ne tür temaslar oldu, ne konuşuldu, belki hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz. Belki günün birinde Wikileaks türü bir sızıntı ya da onlarca yıl sonra diplomasinin gizli arşivlerinin açılması öğretecek insanlığa o bir aylık süre içinde tam olarak neler konuşulduğunu. Ama ABD, Britanya ve Fransa'nın bütün politikaları Kaddafi'yi devirerek "muhalefet" diye anılan, Bingazi'deki Meclis-i İntikali'nin (Geçiş Konseyi'nin) onun yerine geçirilmesi üzerine kurulmuş durumda. Emperyalizm havadan vururken, onun koruması altındaki Bingazi güçleri eşgüdüm içinde Trablus'a doğru (zaman zaman geri düşseler de) ilerliyorlar. Şimdi de ABD'nin Bingazi güçlerine gizli silah yardımıyla bulunmasından söz ediliyor.

Hiçbir zaman resmi hakikati öğrenemeyebiliriz. Ama o bir ay içerisinde Meclis-i İntikali'nin emperyalizme onun çıkarlarının beçliliğini yapacağı konusunda taahhütlerde bulunmuş olduğuna kesin gözüyle bakabilirsiniz! "Neden?" diye soracak mısınız, bilmem. Neden açık: Emperyalizm, kendisine hiç olmazsa 2003'ten itibaren biat etmiş bir Kaddafi'yi devirip yerine kendisinden hiçbir güvence almadığı bir siyasi odağı geçirmez de ondan! Başka biçimde söyleyelim: Emperyalizm, Libya'da iç savaş başlar başlamaz Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin aldığı ve Kaddafi rejimine ve ailesine karşı bazı yaptırımları öngören 1970 sayılı kararıyla Bingazi'ye çağrı yapıyordu. Bingazi doğru dürüst bir yanıt vermeseydi, 1970 tarihin karanlıklarına gömülecekti. Ama aşiret çıkarlarının damgasını yemiş olan ayaklanma emperyalizme olumlu yanıt verdi ve ittifak kuruldu. İşte bundan sonradır ki, 1973 sayılı karar çıktı, iç savaşa bir emperyalist savaş eklendi ve Libya'nın geleceğinde emperyalizme köpeklik göründü.

Ağır mı geldi sözcük? Devrime karşı emperyalist karşı-devrimin saflarına yazılanlar bu tür sıfatları hak ederler de ondan kullandık. Çünkü bugün emperyalist bir savaş ile bir iç savaşın bileşik sarsıntısını yaşamakta olan Libya'da konu budur. Türkiye solu hiçbir şey anlayamadı: Hâlâ emperyalizmin savaşı Libya'nın petrolüne el koymak için başlattığını ileri sürüyor çoğunluk. Meydanlarda hâlâ ezberlenmiş formüllerle sloganlar atıyor Türkiye solu: Emperyalizmin Ortadoğu'dan defolmasına ilişkin yanlış olmayan ama sınırlı bir içerik taşıyan sloganı, "Libya halkı yalnız değildir" benzeri saçma sapan sloganlarla tamamlamaya çalışıyor. Libya halkı kim? Bingazi'dekiler mi, Trablus'takiler mi? Türkiye solu konunun Libya sorunu olmadığını, tekil ülkeleri çoktan aşmış olduğunu, bölge çapında Arap devrimini savunmak olduğunu anlayabilmiş değil hâlâ!

"Ne yani Kaddafi'yi mi savunacağız?" Bu soru, olan bitenden hiçbir şey anlaşılmadığının tescil belgesi gibi. Hayır, Mısır ve Tunus devrimlerini savunacağız! Onları, ikisinin arasına giren karşı-devrimci emperyalist kamaya karşı koruyacağız!

Tabii, Devrimci İşçi Partisi'nin ve öncülü siyasi hareketlerin ta 1991 Körfez Savaşı'ndan bu yana Türkiye soluna anlatmaya çalıştığı savaş politikasının anlamı da burada bütün çarpıcılığı ile ortaya çıkıyor. Biz "ne Sam, ne Saddam" yanlıştır dediğimizde, Miloşeviç'i bahane edip Yugoslavya'yı, Taliban'dan nefret edip Afganistan'ı savunmamak yanlıştır dediğimizde, bütün bu savaşlarda sosyalistler emperyalizmin yenilgisi için mücadele etmelidir dediğimizde anlamamakta ısrar ettiler. İşte şimdi tablo: ABD ve AB emperyalizmleri, Mısır ve Tunus'ta kitlelerin gücünü gördükleri için devrimin bir süre sonra yeni dalgalarla olası bir ileri doğru atılımına karşı tedbir alıyor, ikisinin arasında yer alan Libya'da, güvenilmez, düpedüz deli Kaddafi'nin yerine bir kukla rejim kurmak için emperyalist bir savaş çıkartıyor. Türkiye solu "ne yani Kaddafi'yi mi destekleyeceğiz?" diyor hâlâ. Uyanın, yoldaşlar, konu o değil. Emperyalizm Mısır ve Tunus devrimlerine karşı yığınak yapıyor.

DİP, içinde yaşadığımız döneme 2001'den bu yana "Sürekli savaşa karşı sürekli devrim!" şiarıyla yaklaşıyor. Tunus ve Mısır devrimleri, tam da bu şiarın pratikte doğrulanmasını oluşturdu. Ama emperyalizm de DİP'in şiarını tersinden doğruladı ve Mısır ve Tunus'ta sürekli devrim tehlikesine karşı sürekli savaşı bir yeni ülkeye taşıdı!

Ya Türkiye solu? Devrimi karşı-devrime karşı koruyacak mı? Korusa, yirmi yıllık savaş politikasının yanlış olduğunu kabul etmiş olacak. Korumazsa, devrim ile karşı-devrim arasında tavır almamış olacak. Yanlışın neresinden dönülse doğru olur!

DİP'in Şık ve Şener tutuklamaları sonrası bildirisi

İkinci Ergenekon dönemine hayır!

Devrimci İşçi Partisi, gazeteciler Ahmet Şık ve Nedim Şener'in Ergenekon soruşturması kapsamında tutuklanmasıyla ilgili olarak 15 Mart 2011 tarihinde bir bildiri yayınladı. Bildiri, Şener ve Şık'ın tutuklanmaları talebinde bulunan Ergenekon savcısı Zekeriya Öz'ün, olayla ilgili yayın yapan basın kuruluşlarına imzasız olarak dağıttığı bildiriye İkinci Ergenekon muhtırası olarak niteliyor ve buradan hareketle "İkinci Ergenekon dönemine hayır!" başlığını taşıyor.

Bildiri ilk olarak hükümetin tutuklama olayı karşısında aldığı tavrın tam bir ikiyüzlülük örneği olduğunu vurguluyor. Yeri geldiğinde yargı kararlarını kendisi de sert biçimde eleştiren hükümetin basın ve ifade özgürlüğü söz konusu olduğunda "yargı bağımsızlığı"na sığındığına dikkat çekiliyor ve polis ve yargı içindeki Fethullahçı örgütlenmeye dokunanın yandığına dair sayısız belirti ve ihbar olduğu halde hükümetin bu konuda eli kolu bağlı oturduğu vurgulanıyor.

Savcı Öz'ün yayınladığı bildiri'nin "muhtıra" gibi niteliğine dikkat çekiliyor ve Şık ve Şener'in gözaltına alınmasını eleştirenleri, Ergenekon'u kast ederek, "terör örgütüne yardım ve yataklık"la suçlayabilecekleri yönünde üstü kapalı bir tehditte bulunduğu söyleniyor.

DİP Bildirisi, AKP'nin, aralarında kendisini solda sayanların da bulunduğu destekçilerinin, hükümete yaranma telaşı içerisinde, basın ve ifade özgürlüğü gibi çok temel hakları savunamaz duruma düştiklerini ortaya koyuyor. Tutuklanan gazetecilerin Ergenekon'a

karşı olduklarına dair pek çok kanıt bulunmasına, davaya gerek görmeden cezalandırma biçimi halini alan tutukluluğa maruz kalmalarına rağmen, olayı "herkes gözaltına alınabilir" mantığıyla savunmaya kalkmaları sert bir şekilde eleştiriyor. Bu konuda bildiride ayrıca şu ifadelere yer alıyor:

"Nedim Şener ve Ahmet Şık'ın gözaltına alınmasına verilen tepkilerin aslında Yaşar Büyükanıt'ın Şemdinli Umut Kitabevi'ne yapılan saldırıda yer almış bir devlet görevlisi için 'iyi çocuktur' demesiyle aynı şey olduğunu ileri sürmek, liberal soyut hukuk anlayışının mükemmel bir örneğidir. Büyükanıt o sözleri söylediği zaman yüz binlerce silahlı adamın tepesinde oturuyordu. Nedim Şener'i ve Ahmet Şık'ı savunan gazeteciler ve sıradan insanlar böyle bir etkiye sahip değiller ki! Bu farkı görmemek için insanın gözlerinin bağlanmış olması gerekiyor."

Bildiride ayrıca, Nedim Şener ve Ahmet Şık'ın polis şefleri Hanefi Avcı ve Sabri Uzun adına kitap yazmış oldukları iddiasının, doğru olsa bile hukukun suç teşkil etmediği vurgulanıyor.

Kontrgerillayı lağvetme talebi

Öte yandan, devletin önce işçi sınıfına, ardından Kürt halkının özgürlük mücadelesine karşı kullandığı kontrgerillanın bütün biçimleri altında (Özel Kuvvetler Komutanlığı, JİTEM, vs.) lağvedilmesi gerektiği ve yalnızca eline silah almış olanların veya kontrgerilla yöneticilerinin değil, "Ergenekon" adıyla anılan kontrgerillanın gerçekleştirdiği operasyonların bütün siyasi sorumlularının da yargılanıp cezalan-

dırılması gerektiği vurgulanıyor. Bugün kısmi bir biçimde de olsa kontrgerillanın üzerine gidenin AKP olması dolayısıyla kontrgerillayı savunur konuma düşenler de eleştiriliyor. Devrimci İşçi Partisi'nin kontrgerillanın ikirciksiz bir biçimde karşısında olduğu vurgulanırken, hükümetin kontrgerilla karşısındaki tavrının kendisine yönelen tehditle sınırlı olduğu, bu nedenle kontrgerillaya karşı mücadelenin AKP yandaşlığını hiçbir biçimde gerektirmediği ifade ediliyor. Devamla, DİP'in aynı zamanda darbelere ve darbe girişimlerine de karşı olduğu, ancak AKP'nin meseleyi kendisine yönelik darbe planları ve tehditleriyle sınırlı tuttuğu vurgulanıyor.

Nihayet bildiride, sermayenin İslamcı kanadının Batıcı-laik kanat karşısında üstünlük sağlama mücadelesinin temsilcisi olan AKP'nin, bu uğurda birinci Ergenekon'u hedef alırken, kendisine bağlı yeni bir kontrgerilla gücünü, İkinci Ergenekon'u yaratmaya yöneldiği vurgulanıyor.

Bu nedenle AKP'nin kontrgerilla mücadelesinde çok ileri gitmek istemeyeceğini, geçmişin pisliklerini tümüyle ortaya çıkarmaktan titizlikle kaçındığı belirtiliyor. Bildiri, kontrgerilladan tamamen kurtulmanın yolunun AKP'yi desteklemekten değil, başta kontrgerilla faaliyetleriyle darbe ve darbe girişimlerinin sivil ya da askeri bütün sorumlularının yargılanması talebi başta olmak üzere, kontrgerillanın tümüyle açığa çıkarılıp ortadan kaldırılmasına yönelik talepler etrafında işçi sınıfının çıkarları temelinde bağımsız bir mücadele yürütmek gerektiği vurgusuyla noktalanıyor.

Dilek Pir

Haklı kadınların haksızlığı

Milletvekili seçimlerinin yaklaşması ve partilerin aday adaylığı başvurularını almaya başlaması ile birlikte, mecliste kadın milletvekili sayısını arttırmaya yönelik kampanyalar da gündeme geliyor. AKP, CHP ve MHP gibi partiler mecliste daha fazla kadın milletvekili görmek istediklerini söylüyorlar. Hatta AKP ve CHP bunun için kadınların aday adaylığı başvuru ücretlerinde indirim bile yaptı. Onların samimiyetlerini, kaç kadın milletvekili adayı çıkaracaklarına ve daha da önemlisi kadınları kaçınıcı sıradan listeye koyacaklarına bakarak göreceğiz. Ama MHP'nin başvuru ücretleri için bile kadınlar lehine bir düzenleme yapmaması şimdiden bu isteğinin sözden öteye geçmeyeceğini gösteriyor.

Elbette bizim derdimiz burjuvazinin siyasi güçlerinin samimiyetini ölçmek ya da onlardan kendi deyimleriyle "kadınların siyasete katılımı"nın artması için medet ummak değil. Çünkü ne bu partilerin kadın milletvekili sayılarının artması ne de politik yönelişinden bağımsız olarak kadınların siyasete daha fazla oranda katılımı, kadınların yaşadığı sorunların giderilmesi yönünde otomatik olarak daha fazla adım atılması anlamına gelmiyor. Mesele sayının artması ile bitmiyor. Tek başına kadın olmak da yetmiyor. Öyle olsa meclis oturumlarında sınırlı sayıda kadın milletvekilinin, kadın sorununun çözümüne yönelik yaptıkları önerilere, erkek vekillerle yaptıkları kıyasıya tartışmalara şahit olurduk. Ama aksine hafızalarımıza kazınan başta Kadın ve Aileden Sorumlu Devlet Bakanı Aliye Kavaf ve CHP'li Canan Arıtmın gibi isimler olmak üzere bir dizi kadın vekilin ağzından dökülen erkek egemen, cinsiyetçi ifadeler oldu.

Her dönem olduğu gibi, başta Kadın Adayları Destekleme ve Eğitim Derneği (KA.DER) olmak üzere, burjuva feminizminin bir dizi temsilcisi bu yüzeysel ve şematik anlayışı sürdürerek "Mecliste 275 kadın milletvekili" sloganıyla bir kampanya başlattılar. "Haklı Kadın Platformu" adı altında bir araya geldiler. Bu platformun içinde kimler yok ki! TÜSİAD Kadın Erkek Eşitliği Komisyonu, Anadolu Girişimci İş Kadınları Dernekleri Federasyonu (AGİFED), Kadın Girişimcileri Destekleme Derneği (KAGİDER), Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği, Türk Kadınlar Birliği, İş ve Meslek Sahibi Kadınlar Derneği, Türkiye Girişim ve İş Dünyası Konfederasyonu gibi bir dizi kurum. Bunların yanı sıra medyada "Kadına şiddet uygulayan erkek değildir" sloganıyla yer alan ve CnnTürk, NTV ile Hürriyet tarafından yürütülen kampanyanın örgütleyicileri, Leyla Alaton, Vuslat Doğan Sabancı gibi sermaye temsilcileri ile Gülben Ergen, Sertab Erener gibi ünlüler de yer alıyor. Ha, bir de Uçan Süpürge gibi feminist hareketin içinde yer alan ama çalışmalarını esas olarak lobicilik ve projecilik üzerine kuran kurumlar da var.

Lüks otellerde yaptıkları toplantılarla hedeflerini açıklayan Haklı Kadın Platformu, en çok kadınlar mecliste yeterli oranda temsil edilmediği için çalışma yaşamına katılımlarının da olması gereken düzeye ulaşamadığını vurguladılar. İlk bakışta isimleri gibi haklılar aslında. Kadınlar mecliste daha fazla oranda yer almalı. Ama Ümit Boyner'in, Leyla Alaton'un, Vuslat Doğan Sabancı'nın değil, bu düzenden hiçbir çıkarı olmayan kadınların, işçilerin ve gençlerin temsilcisi olarak. Meclis kürsüsünü partilerin siyasete katılım vitrini değil, emekçilerin ve ezilenlerin mücadelesinin sesinin taşınacağı bir kürsü olarak kullanacak kadınlar olarak. İşgücüne de daha fazla oranda katılmalı. Ama sendikali, sigortalı, güvenceli çalışma koşullarına sahip olarak. Haklı Kadın Platformu'nda yer alan kadın patronların kaçının fabrikalarında, işyerlerinde çalışan kadınların bu haklara sahip olduklarını, kaçında işten çıkarmalarda en önce kadınların kapının önüne koyulduğunu, kaç işyerinde yeterli kreş imkânı olduğunu çıkarsak, o zaman kimin haklı kimin ikiyüzlü olduğu da ortaya çıkacaktır.

Nükleer enerji: Ne ucuz ne de güvenli!

Burjuva bilim dünyasında nükleer enerjinin kullanımı konusundaki en büyük sorun hep atık konusu olarak düşünülmüştür. Haksız da değil, radyoaktif atıkların yok olması tam on bin yıl sürüyor. Ama radyoaktif felaketlere yol açan nükleer kazalar için daha da korkunç bir boyutu. Japonya'daki felaketin boyutları henüz belirlenilebilmiş değil. Bunda, halkın tepkisinden korkan burjuva siyasetçilerinin olayı olduğundan küçük gösterme çabasının da payı var.

Japonya'yı vuran deprem ve tsunaminin ardından Fukuşima Nükleer Santrali'nde bir patlama meydana geldi. Üstelik bu patlama bilinen tüm güvenlik önlemleri devreye girdikten sonra gerçekleşti. Teknolojisi son derece gelişmiş bir ülke olan Japonya'da her türlü önleme rağmen gerçekleşen bu patlama ve sıranın radyasyon, nükleer enerji konusunda "Neden olmasın?" diyenlere ders olmalıdır. Tokyo valisi kameraların önünde, aynen Çernobil patlaması sonrasında radyasyonlu çayı içen dönemin Sanayi ve Ticaret Bakanı gibi, radyasyonlu suyu kafaya dikmek zorunda kalmıştır!

Dünya'da üretilen elektriğin yaklaşık %15'i nükleer santrallerden sağlanıyor. Japonya'da bu oran %22,5, ABD'de %19, Fransa'da %80 dolayında. Bu, emperyalist ülkeler enerji ihtiyaçlarının önemli bir kısmını nükleer enerjiden karşıyorlar demektir. Ne var ki emperyalistlerin tercihi

nükleerden yana kullanması nükleer enerjiyi güvenli kılmaz. İşte Japon halkının hali: atom bombası bu sefer başlarına atılmadı, ellerinde patladı!

Türkiye burjuvazisi ve nükleer enerji

1990'lardan bu yana, dünyadaki aktif nükleer santral sayısı da bunlardan üretilen toplam elektrik miktarı da artmıyor. Yani nükleer giderek artan bir tercih değil. Nükleer santrallerde meydana gelen arızaların ve ufak tefek kazaların maliyeti yüzlerce milyon dolardır. Üstelik bu santrallerin ömrü kısadır, bir süre sonra kullanımdan çıkarlar. Radyoaktif atıklar depolanır ama ne yapılacakları konusunda nükleer enerjiyi en yaygın şekilde kullanan Fransa dâhil kimsenin bir fikri yoktur. Oysa yenilenebilir enerji kaynakları olan jeotermal, rüzgâr ve güneşin ne atık sorunu vardır ne de felaket boyutuna varabilecek riskleri. Türkiye'de üretilen elektriğin %25'i bozuk altyapı nedeniyle hatlarda kaybolurken (Avrupa ortalamasının beş katı!) nükleer enerjiye başvurmamak neden?

Çünkü nükleer santral bir kere kurulduktan sonra o teknoloji ile nükleer silah üretimi daha hızlı sağlanabilecektir. 2023 planlarını yayımlamacı emeller üzerine inşa eden Türkiye burjuvazisi, Rusya, İsrail, Fransa, ABD ve muhtemelen çok uzak olmayan bir zamanda İran nükleer silaha sahipken elbet-

te bir aşamada bu ayrıcalıklı kulübe girmek isteyecektir.

Nükleerin yükü işçilere binmesin, kârı sermayenin cebine girmesin diye...

Çevre felaketlerinden, sermayedarların kârlarını artırarak siyasi güçlerini pekiştirmesine kadar nükleer enerjinin ve nükleer silahların yarattığı yük bugüne kadar hep dünya işçi sınıfının sırtındaydı. Bu yükten kurtulmanın yolu sırtımızdaki kamburdan yani sermayeden ve kapitalistlerin iktidarından kurtulmaktan geçiyor.

İşçi sınıfının burjuvaziyi devirip iktidarı eline aldığı bir dünyada enerji sıkıntısı da doğanın tahribatı da en alt düzeyde olur, nükleer felaketler de nükleer savaşlar da tehdit olmaktan çıkar. Güvenli ve barış içinde bir gelecek insanlığı bekliyor. Yeter ki işçi sınıfı kendisini ezen ve sömüren burjuvaziye ve onun devletine baş kaldırsın. İşte Arap halkları devrimin ateşini yaktı, devrimini getirmek için dünya işçi sınıfının devrimci partisinden örgütlenmeye ihtiyacı var!

Tüm enerji üretimi ve dağıtımını işçi denetiminde kamulaştırılsın!

Kapitalizmin nükleer enerjisine de, radyoaktif felaketlerine de, nükleer savaşlarına da hayır!

Yaşasın sosyalist dünya devrimi!

Bir "gazetecilik" hikâyesi: Press

1990'lı yıllarda gazetecilere uygulanan baskı ve zulüm, medyanın tek sesliliği, o dönem ölen gazetecilerin adlarının bile anılmaması düşünüldüğünde "Acaba günümüzde nasıl bir basın özgürlüğü var?" sorusu akıllara geliyor. Bugün hararetle basın özgürlüğü tartışılıyor. Özellikle Ahmet Şık üzerinden alevlenen gazetecilerin tutukluluk tartışmaları gündemi fazlasıyla sarsıyor. Hrant Dink, Metin Göktepe, Musa Anter gibi gazetecilerin cinayetleri araştırılıyor, yüz binler sokağa çıkıyor. Öte yandan bugün 68 gazeteci tutuklu bulunuyor fakat bu gazetecilerden sadece beş tanesinin medyada adından bahsediliyor. Peki, adlarını işitmediğimiz diğer 63 kişi kim? Tabii ki Kürt ve sosyalist basından birçok isim.

Sedat Yılmaz'ın yönetmenliğini yaptığı önemli ve çarpıcı bir film olan ve Kürt hareketinin özgür basın geleneğinin ilk halkası olan Özgür Gündem gazetesinin 90'lı yılların başlarında karşılaştığı baskıları konu alan Press, tam da böyle bir dönemde viziye girdi. 2008'de çekilen "Fırtına" ve "Min-dit" gibi filmlere olan ilgisizlik düşünüldüğünde belki de viziye giriş zamanlaması nedeniyle basında adından epeyce söz ettirmeyi başardı.

Özgür Gündem gazetesi 1992 yılının Mayıs ayında yasal olarak yayınlanmaya başlıyor. Gazete özellikle Kürt sorununa ilişkin gerçekleri bütün çıplaklığıyla kamuoyuna aktardığı için daha ilk günden itibaren devletin saldırı ve baskısına maruz kalıyor.

Kendisi Kürt olmayan, daha önce hiç Diyarbakır'a gitmemiş bir sosyalist olan Sedat Yılmaz; Özgür Gündem'in Diyarbakır bürosunda, Hizbullah ve Jitem'in tehdidi altında mesleğini yapmaya çalışan hevesli ve genç gazetecilerin her türlü baskıya karşı direnişini, soğukkanlı, içten ve çarpıcı bir şekilde işlemiş. Filmde, küçücük bir büroda, teknik imkânsızlıkların had safhada olduğu gazetede, dünyaya gerçekleri duyurmaya kararlı bir avuç cesur gazetecinin

etrafında tehditler, dayaklar ve cinayetlerle daralan çember işlenmiş. Tüm bu yaşananlar, her şeye rağmen gazeteci olma hayalinden vazgeçmeyen 17 yaşındaki ofis elemanı Fırat'ın gözünden veriliyor. Senaryo gerçek bir hikâyeye dayanıyor. Bu günlerde 'basın' kelimesi bir emir kipi olarak nasıl ki hafızamızda yer etmişse, 'press' de, 90'larda Kürt illerinde basını değil baskıyı tanımlıyordu.

Mekân sorunlarına, sivil polislerin baskılarına rağmen filmlerini bitirmeyi başaran Sedat Yılmaz ve ekip arkadaşları, tıpkı Özgür Gündem çalışanları gibi, gazeteyi her türlü yıldırıma rağmen dağıtan bayiiiler ve Kürt çocuklar gibi inatla çalışarak filmi tam zamanında viziye sokmayı başardılar. Kürt sorununu başarılı bir şekilde irdeleyen film, Antalya Film Festivali'nde Sedat Yılmaz'ın Kürtçe konuşması nedeniyle aldığı tepkiler, Kürt sorununda, sokakta barış sağlanmadığı sürece hiçbir kalıcı barışın sağlanmayacağını birkez daha kanıtladı.

Filmin sonunda yer alan, dönemin Başbakanı Süleyman Demirel'in "bunlar gazeteci kılığında militanlar, birbirlerini vuruyorlar. Devlet cinayet işlemez" şeklindeki beyanının, Recep Tayyip Erdoğan'ın

"Hangi gazeteci basın faaliyetinden dolayı tutukludur? Bir tanesi bile gazetecilik faaliyetinden dolayı cezaevinde değil" sözleriyle benzerliği, aradan geçen onca yıla rağmen zihniyetin değişmediğini gösteriyor.

Bu filmin ilk olarak Türkiye'nin görmezden geldiği, inkâr etmeyi alışkanlık haline getirdiği Kürt Sorunu'na parmak basması, meselenin görünürlüğünü arttırması açısından önemli. Ayrıca, yerinde bir zamanlamayla, bu tarz filmlere gösterilen ilgisizliğe karşın adını duyurmayı başarmış olması da anlamlı. Bir diğer önemli yanı ise Türkiye'deki sahiplenilmemiş gazeteci cinayetleri, uğradıkları saldırılar ve öldürülmelerinin aydınlar tarafından yeterince sahiplenilmemiş olmasının sıkıntısını çok iyi yansıtmış. Press, Özgür Gündem gazetesi çalışanlarının maruz kaldıkları şiddet karşısında, elinde kamuoyuna açık kanallar olan insanların yeterli hassasiyeti göstermemesine karşı bir tepki olarak da okunabilir.

Kendisine gazeteci diyen birçok kişinin, iktidarın kalemşörlüğünü yaptığı günümüzde, Press filmi ezilenlerden yana gazeteciliğin önemini ve ödemek zorunda kaldığı bedelleri bizlere açıkça gösteriyor.

Vive la Commune!

“Yaşasın Komün!” Devrimci Paris işçilerinin ve zanaatkârlarının 1871’deki bu sloganı, onlarca yıl boyunca sadece Fransa’da değil, kapitalizmin gelişmiş olduğu bütün ülkelerde işçi sınıfının dudaklarında bir mücadele çağrısı oldu. 18 Mart-28 Mayıs 1871 arasında, topu topu 72 gün süren Paris Komünü, modern işçi sınıfının iktidarının, Marx’ın deyimiyle proletarya diktatörlüğünün ilk örneği olarak tarihe geçti. Bugün, 20. yüzyılın işçi devletleri birer birer yıkılmışken sosyalist devrimler çağının sona erdiğinin sağda ve solda ileri sürülmekte olduğu, ama Arap ülkelerindeki gelişmelerin devrim heyecanını yeniden körüklediği bir dönemde, bütün işçi devrimlerinin olduğu gibi, Paris Komünü’nün de derslerini öğrenmek işçi sınıfı ve sosyalistler için büyük bir önem taşıyor.

Paris Komünü, modern tarihte dünyanın en çok devrime sahne olan ülkesi Fransa’nın devrimler tarihinde şanlı bir halkadır. Fransa tarihindeki en büyük burjuva devrimini 1789’dan itibaren yaşamıştı. Bu devrim sırasında bile Paris’in yoksul emekçi halkı, ünlü adlarıyla “baldırı çıplaklar”, devrimi ileri taşıırken bir yandan da onun burjuva sınırlarını zorluyorlardı.

Tohumları bu büyük devrim içinde atılan isyankârlık, 19. yüzyılda bu ülkede bir dizi devrimle sonuçlanacaktı. Bunların ilki Temmuz 1830 devrimi idi. İşçilerin ayaklanması başarısız olacak ve “Temmuz Monarşisi” diye bilinen yeni bir burjuva rejimi ile sonuçlanacaktı. Daha trajik olan, Şubat 1848 devriminin ardından patlak veren Haziran devriminin kanlı biçimde ezilmesi idi. Bu mücadeleden, “Bonapartizm” kavramına adını veren III. Napolyon’un gerici “İkinci İmparatorluk”u doğacaktı.

Çekirge bir sıçrar, iki sıçrar. Paris Komünü bir bakıma Fransa işçi sınıfının bu iki yenilgiden sonra burjuvazinin bir üçüncü kez sıçramasına izin vermeyerek iktidarı almasının ürünüdür.

Savaş ve devrim

Burjuva devletin prestijini yerle bir eden savaş yenilgileri, koşullar uygun olduğu takdirde, işçi devrimleri için verimli birer yatak olmuştur. 1905 Rus, 1917 Rus ve 1918 Alman devrimlerinde bu çarpıcı biçimde kanıtlanmıştır. Paris Komünü de ilk muzaffer işçi devrimi olarak bir savaşın ürünü idi. Fransa devletin, ulusal birliğini yeni sağlamış Almanya karşısında 1870 yılındaki savaşta yenilgiye uğraması ve topraklarının bir bölümünü yitirmesi, Alman ordusunun Paris’in kapısına dayanması, başkentte devrimci bir ruhun doğmasına yol açacaktı. Devrim 4 Eylül 1870’te ilk atağını yapıyor, İkinci İmparatorluğu çökertiyordu. Kurulan İkinci Cumhuriyet (ilki Fransız devrimi esnasında kurulmuş, ama I. Napolyon tarafından ortadan kaldırılmıştı), iktidarın yine burjuvazinin elinde kaldığı anlamına geliyordu. İşçiler 31 Ekim’de bir kez daha ayaklanacak, hükümetin bazı üyelerini tutsak edecek, ama daha öteye gitmeyeceklerdi. İktidarı getiren ayaklanma, 18 Mart 1871’de halkın parasıyla silahlanmış olan ve büyük ölçüde işçilerden oluşan Garde Nationale’in,

yani Ulusal Muhafız Birliği’nin burjuva hükümetince silahlılandırılması girişimine tepki olarak doğdu. Girişim yenilgiye uğrayınca, hükümet, burjuvalar ve devlet bürokrasisi, yaklaşık 100 bin kişi, hep imparatorluk merkezi olmuş olan Versay’a çekildi ve Paris’i emekçi sınıflara terk etmiş oldu. Paris’te iktidarı önce Ulusal Muhafız Gücü’nün Merkez Komitesi, 26 Mart’ta yapılan seçimlerden sonra ise Komün Konseyi (bir tür belediye meclisi) üstlendi. Komün Konseyi’ne burjuva mahallelerinden seçilen üyeler göreve bile başlamadılar. Böylece, Konsey esas olarak işçilerden, zanaatkârlardan, küçük esnaftan, alt kademe memurlardan ve sosyalist eğilimli aydınlardan oluşan bir işçi sınıfı hükümeti olarak görev yaptı. İçinde ayaklanma yoluyla sosyalizmi kurmak isteyen, ama küçük burjuva sosyalizminin temsilcisi olan Proudhoncu’lar ile sosyalizm için ayaklanma stratejisini benimseyen, ama bunu gizli yöntemlerle çalışan küçük bir azınlığın eseri gibi gören Blankistler’in yanı sıra, Fransız burjuvazisinin iki cumhuriyetçi kanadı Jakobenler ve Radikallerden de bazı temsilciler bulunuyordu.

Komünün yükselişi ve düşüşü

Paris Komünü, politik ve toplumsal alanlarda birçok önlem aldı, özellikle devlet yapısı bakımından geleceğin sosyalist iktidarı konusunda Marksizme esin kaynağı oldu. Komün’ün en önemli adımı, burjuvazinin daimi ordusunu lağvederek yerine bütün yurttaşları (Ulusal Muhafız Gücü bünyesinde) silahlandırmasıdır. Salt bu adımı bile, Marx’ın, işçi sınıfının iktidara yükseldikten sonra varolan devleti olduğu gibi kullanamayacağı, yeni tipte bir devlet kurmak zorunda olduğu öngörüsünün doğrulamış olmaktadır.

Paris Komünü, çeşitli nedenlerle ayakta kalamamış, Almanya devletin de desteklediği Fransız burjuvazisinin ordusu karşısında yenilgiye uğramıştır. Bu yenilginin nedenlerini doğru analiz etmek, bir bakıma Komün’den edinilecek dersleri daha iyi öğrenmek demektir. *Gerçek*’in gelecek sayısında Komün’ün yenilgisini ayrıntılı olarak inceleyeceğiz.

Paris Komünü’nün politikaları

Paris Komünü, ayakta kalabildiği kısacık sürede (iki aydan biraz daha uzun) sosyalizmin tarihinde büyük izler bırakacak birçok önlem almış, devleti ve toplumu radikal biçimde değiştirme yoluna girmiştir. Kısaca bakalım:

- Burjuva devletin çekirdeği olan daimi orduyu lağvederek eli silah tutabilecek bütün yurttaşları Ulusal Muhafız Gücü bünyesinde silahlandırmıştır.
- Seçilmiş devlet yöneticilerinin (Komün Konseyi üyelerinin) alabileceği en yüksek maaşı işçi ücretlerinin düzeyiyle sınırlandırmıştır.
- Seçilmiş yöneticilerden hesap sorulması ve bunların geri çağrılabilir olması kuralını getirmiştir.
- “Evrensel Cumhuriyet” ilkesi temelinde yabancılara yurttaşlık vermenin de ötesinde, Komün’e seçilmelerini bile olanaklı kılmıştır.
- Sivil bürokrasiyi seçim ilkesine bağlamış, idareciler, yargıçlar ve öğretmenlerin ilgili kitle tarafından seçilmesini kural haline getirmiştir.
- Din ile devleti kesin olarak ayırmış, Katolik Kilisesi’nin mallarını millileştirmiş, eğitimi dini sembollerden ve içerikten bütünüyle arındırmıştır.
- Yoksulların borçlarını ve ödenememiş kiralalarını, esnaf ve zanaatkârın kredi ödemelerini ertelemiş, yakınları savaşta ölenlere geçinebilecekleri kadar maaş bağlamış, savaş dolayısıyla evlerini yitirenleri, Versay’a kaçanların boş evlerine yerleştirmiş, ucuz gıda satışı düzenlemiş, aşevleri ve yetimhaneler kurmuştur.
- İş bulma alanında çalışan özel şirketleri kapatarak kamu iş bulma kurumu kurmuş, on saatlik iş günü temelinde asgari ücret belirlemesine geçmiş, gece çalışmasını yasaklamış, işçilerden kesilen para cezalarını kaldırmış, patronların terk ettiği atölyeleri işçi kooperatiflerine devretmiş, bütün atölyeleri tek bir Birlik içinde bir araya getirmiştir.
- Komünde Louise Michel gibi kadınların büyük rolünün yanı sıra, kadınların kurtuluşu için kurulmuş olan Kadın Birliği’nin çalışmaları öne çıkmıştır. Gönüllü birliktelik ve evlilik dışı çocukların hakları tanınmıştır.

Marksistler Komün hakkında ne dedi?

[Komün] esas olarak bir işçi sınıfı hükümeti idi; üreten sınıfın mülkedinen sınıfa karşı mücadelesinin ürünüydü; emeğin ekonomik kurtuluşunun içinde gerçekleştirileceği, nihayet keşfedilmiş politik biçimdi.

Karl Marx, 1870

Son zamanlarda Sosyal Demokrat sığkafalılar Proletarya Diktatörlüğü sözcüklerini duyduklarında yeniden müthiş bir dehşete düşer oldular. Bakın, beyefendiler, bu diktatörlüğün neye benzediğini merak mı ediyorsunuz? Paris Komünü’ne bakın. İşte Proletarya Diktatörlüğü.

Friedrich Engels, 1891

Komün kendiliğinden ortaya çıkıverdi. Kimse onu örgütlü bir tarzda bilinçli olarak planlamadı. (...) Bütün bunlar ve başka faktörler, bir araya gelerek Paris halkını 18 Mart’ta devrime yöneltti. Bu da iktidarı beklenmedik biçimde Ulusal Muhafız Gücü’nün eline, işçi sınıfının ve onunla saflarını birleştiren küçük burjuvazinin eline verdi.

V. İ. Lenin, 1911

Yani Komün’ün bütün tarihinin üstünden sayfa sayfa geçebiliriz, ama orada tek bir ders bulacağızdır: ihtiyacı duyulan, güçlü bir parti önderliğidir.

Lev Trotskiy, 1921

Enternasyonal: Paris Komünü’nün marşı

Bugün bütün ülkelerde işçi sınıfının ve devrimcilerin kendi dilinde söylediği ve uluslararası işçi sınıfının ortak mücadelesini simgeleyen Enternasyonal marşı, bize Paris Komünü’nün mirasıdır. Sözlerini 1871’de Komünar Eugène Pottier yazmıştır. Müziği ise Pierre Degeyter tarafından 1888’de bestelenmiştir. Enternasyonal marşı, İkinci, Üçüncü ve Dördüncü Enternasyonallerin resmi marşı olmanın yanı sıra, 1918 ile 1944 arasında Sovyetler Birliği’nin “ulusal” marşı idi. Komün’ün uluslararası işçi hareketi için ne derecede kalıcı bir önemi olduğunun daha çarpıcı bir kanıtını bulmak zordur.

Kazbah, Tahrir, İnci, Tağyir...

1 Mayıs'ta da Taksim!

2011, tarihteki ilk işçi devrimi olan 1871 Paris Komünü'nün 140. yıldönümü. Haydi o zaman Paris işçilerinin kahraman ruhunu Türkiye işçi sınıfına yeniden aşılayalım. Arap işçileri ve gençliği Paris Komünü'nü Tunus'ta Kazbah, Mısır'da Tahrir, Bahreyn'de İnci, Yemen'de Tağyir meydanlarıyla selamladılar. Şimdi sıra Taksim'dedir. 2011 1 Mayıs'ını Paris Komünü'nün şanına uygun bir ruhla karşılayalım!

1 Mayıs Türkiye'de uzun yıllar boyunca işçi sınıfının devrimci bir ruhla mücadele etmesinin sembolü oldu. 70'li yıllarda doğrudan doğruya sınıfın sosyalizme uyanması anlamına geliyordu 1 Mayıs. 80'li yıllarda askeri diktatörlüğün koyu karanlığına isyandı. Son yıllarda Taksim'in yeniden kazanılması mücadelesi, geçen yıl meyvesini verdi. Ama 2010'da Taksim meydanı biraz fazlasıyla bayram havasına kapılmıştı. Mücadelecilik ve devrimcilik ruhundan pek eser yoktu. Bu yıl görev 1 Mayıs'a yeniden mücadelecilik, isyankâr, devrimci bir ruhu üfleme olmalı.

Bir kere, metal sektörünün işçileri adım adım yayılan bir grev çerçevesinde Türkiye patronlarının en güçlü örgütü MESS (Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası) ile kapışıyor. Bu mücadelenin derinleşmesi ve uzaması, Türkiye'de sınıf mücadelesinde önemli bir işaret fişeği olacaktır. Birleşik Metal sendikasının grevi, dünya ekonomik krizinin sınıf ilişkilerini gerdiği bir evrede gündeme gelmiştir. Kriz şu anda Türkiye'de hissedilmiyor. Halka "ekonomimiz şahlandı" masalları anlatılıyor, ama patronlar sınıfının kendisi, Avrupa'ya, ABD'ye, Japonya'ya sarsan krizin her an Türkiye'ye yeniden geri dönebileceğini gayet iyi biliyor. Bunun yanı sıra, MESS-Birleşik Metal arasındaki bilek güreşi, Tekel işçilerinin efsanevi mücadelesinin anıları henüz canlı iken sahneye çıkıyor. Patronlar açısından işçi sınıfına mücadele azmini aşılacak bir yeni eyleme göz yummak tehlikeyi

sineye çekmek demektir. Bütün bunlardan dolayı MESS'ten sert bir tavır beklemek gerekir.

Hele hele Arap kitlelerinin isyanının bütün hakim sınıfların gözünü korkuttuğu bir dönemde! Libya'ya düzenlenen emperyalist saldırı dünya burjuvazisinin Arap devrimini kontrol etmek istediğini gösteriyor. Tunus ve Mısır'da yaşanmakta olan devrimci süreç, yeni bir dönemin açılması anlamına geliyor: başta Arap ülkeleri olmak üzere, Ortadoğu ve Kuzey Afrika'daki Müslüman ağırlıklı ülkelerde büyük işçi-emekçi kitlelerinin tarih sahnesine yeniden çıkışı. Suriye'den Yemen'e ve Bahreyn'e kitlelerin diktatörlüklerin acımasızlığı karşısında gösterdiği şaşırtıcı cüret, Tunus ve Mısır'ın işçisinin ve gencinin zaferinin kıskırttığı bir ruh durumu sayesinde. Aynı ruh durumunun Türkiye'de de canlanması için çaba göstermek devrimci işçi hareketi için güncel bir görevdir. İşte 1 Mayıs aynı zamanda bu yüzden bu yıl işçi sınıfına devrimci bir ruh kazandırılmasının vesilesi haline getirilmelidir.

Emek ve Özgürlük Bloku geliyor

Üstelik seçimlerden sadece bir ay öncesinde, burjuvazinin partilerine alternatif olarak, mücadele içindeki Kürt halkı ile işçi sınıfını bir araya getirme potansiyeli taşıyan bir seçim bloku bağımsız adaylar etrafında oluşturulurken. Bu seçim ittifakı, yıllardır burjuvazinin iki kampı, TÜSİAD ve MÜSİ-

AD burjuvazileri arasındaki mücadelede taraf olmaktan ileri gidemeyen işçi sınıfının, şimdi kendi bağımsız programıyla ortaya çıkmasını ve Kürt halkının mücadelecilik ruhuyla buluşmasını olanaklı kılacak bir fırsattır. Öyleyse, 1 Mayıs'ta işçi sınıfı Kürt halkını kendi evinde, Taksim'de buyur etmeli, bağrına basmalıdır. BDP'nin eş başkanı Selahattin Demirtaş, Zeytinburnu'nda Newroz için buluşmuş, çoğu Kürt 250 bin kişilik kalabalığa, "burada bulunan herkes 1 Mayıs'ta Taksim'de olmalı" demiştir. Hoş geldiler, safa getirdiler!

Bu yıl 1 Mayıs, her konuştuklarında kapalı salonlarda polis ellerinin ağızlarını ka-

pattığı, açık alanlarda üzerlerine su, gaz, cop boca edilen gençliğin uyanışının işçi sınıfının yanında yerini alması için bir vesile haline getirilmelidir.

2011, tarihteki ilk işçi devrimi olan 1871 Paris Komünü'nün 140. yıldönümü. Haydi o zaman Paris işçilerinin kahraman ruhunu Türkiye işçi sınıfına yeniden aşılayalım. Arap işçileri ve gençliği Paris Komünü'nü Tunus'ta Kazbah, Mısır'da Tahrir, Bahreyn'de İnci, Yemen'de Tağyir meydanlarıyla selamladılar. Şimdi sıra Taksim'dedir. 2011 1 Mayıs'ını Paris Komünü'nün şanına uygun bir ruhla karşılayalım!

Uluslararası işçi sınıfının mücadele, dayanışma ve birlik günü olan 1 Mayıs'ın kökeni 19. yüzyılın son yıllarına dayanır. 1886 yılında, ABD'de Chicago şehrinde yüz binlerce işçi, sekiz saatlik iş günü talebiyle greve giderler. Polis, işçilere müdahale eder. Düzmence mahkemeler sonucu dört öncü işçi asılır. Bu öncü işçilerden biri olan Albert Persons, özür dileme şartıyla affedileceğinin söylenmesi üzerine, mahkeme heyetinin karşısında tarihe geçecek sözlerini söyler: "Bütün dünya biliyor suçsuz olduğumu... Eğer asılırsam canı olduğumdan değil, emekçi olduğumdan asılacağım." Bundan üç yıl sonra dünya işçi sınıfının örgütü İkinci Enternasyonal, Paris'te düzenlediği konferansta, işçi enternasyonalizminin muazzam bir örneğini sunar. Amerikan işçilerinin mücadelesini desteklemek amacıyla 1890 yılından başlamak üzere 1 Mayıs'ı dünyanın her yerinde "Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü" olarak kabul eder.

Bu topraklarda ilk 1 Mayıs kutlamaları

ise Osmanlı döneminde başlar. İlk 1 Mayıslar, 1909 yılında Üsküp'te, ardından 1911 yılında ise Selanik'te kutlanır. İstanbul'un ilk 1 Mayıs'ı ise 1912'dir. Balkan savaşları ve Birinci Dünya Savaşı nedeniyle 1921'e kadar 1 Mayıs kutlanmaz. 1921'de emperyalist işgalcilerin yasağına rağmen 1 Mayıs kutlanır. İstanbul'da tramvay, vapur ve Haliç Tersanesi işçileri iş bırakarak 1 Mayıs'ı kutlarlar. Sosyalist Halk Fırkası'nın öncülüğünde işçiler, kızıl bayraklarla 1 Mayıs'a çıkarlar.

Cumhuriyetin kurucu kadroları, 1 Mayıs'ı genç devletin önünde bir tehlike olarak görürler. 1924 yılında Ankara Hükümeti 1 Mayıs kutlamasını yasaklar. Bir yıl sonra, 1925'te Takrir-i Sükûn yasasına göre 1 Mayıs'ın kutlanması, miting ve gösteri yapılması toptan yasaklanır. Bu yasağa uymayanlar ise İstiklal Mahkemeleri'nde yargılanır.

1925'ten 1976'ya dek Türkiye işçi sınıfı, 1 Mayıs bayramını kutlamak için alanlara dökülemez. 1976 yılının 1 Mayıs'ı öncesi sosyalistlere ve sendikacılara yaygın gözaltılar

1 Mayıs: İşçi sınıfının kanıyla yazılan tarih

uygulanır. Buna rağmen 51 yıllık bir bekle-yiştikten sonra işçi sınıfı, DİSK'in düzenlediği mitingle Taksim meydanını doldurur. 1976 yılının kitlesel 1 Mayıs'ı, işçi ve öğrenci hareketinin güçlenmesi, yükselen sol hareket burjuvaziyi telaşlandırır. 1977 1 Mayıs'ı beş yüz bin işçinin katılımıyla görkemli bir şekilde Taksim'de kutlanır. DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler'in konuşması esnasında, Taksim meydanını cepheden gören, şimdiki adıyla The Marmara Oteli'nden kitleye ateş açılır. Burjuvazi, işçi sınıfını ezmek için kontrgerilla kozunu oynamaktadır. Açılan ateş sonucu 37 işçi yaşamını yitirir. Tarihe kanlı 1 Mayıs olarak geçecek bu olayın sorumlularının bulunması bir yana katliam dosyası zaman aşımına uğramıştır. 1978 1 Mayıs'ı katliama rağmen kitlesel kutlanır. 1979 ve 1980 1 Mayıs'ları ise çeşitli bahanelerle İstanbul başta olmak üzere birçok ilde yasaklanır. 12 Eylül 1980 askeri darbesiyle başlayan karanlık yıllar, 1 Mayıs'ların yasaklı olduğu yıllardır. Kenan Evren önderliğindeki darbeciler, burjuvazinin isteği

doğrultusunda işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ı yasaklarlar ya da "Bahar bayramı" adı altında içeriğini boşaltırlar.

12 Eylül'ün baskı koşullarına rağmen 1989 yılında binlerce işçi ve devrimci Taksim'de 1 Mayıs'ı kutlamaya çalışır. Polis kurşunu sonucu Mehmet Akif Dalcı isimli işçi hayatını kaybeder. 1996 yılında ise Kadıköy 1 Mayıs'ında on binler alanlardadır. Polisin kitleye saldırması sonucu üç kişi ölür.

2007 yılında işçi hareketi 1 Mayıs'ı, 1 Mayıs alanı Taksim'de kutlamak ister. Binlerce işçi ve devrimci Taksim'de buluşur. Polis, işçilere ve devrimcilere gaz bombası, sprey ve copla saldırır. 2010'a dek Taksim defalarca zorlanır. Burjuvazi ve işçi sınıfı arasında politik bir savaşa dönüşen Taksim muharebesini kazanan işçi sınıfı olur. 2010 yılında yaklaşık 300 bin işçi ve emekçi, bu zaferi taçlandırırlar.